

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

.....
LETO 1910
.....

V LJUBLJANI 1910.

TISKALA KATOLIŠKA TISKARNA V LJUBLJANI.

KAZALO

k 45. letniku (1910)

Ljubljanskega Škofijskega Lista.

(Skupaj 12 števil.)

A		Stran		Stran
Addenda in Breviario et Martyrologio Romano	120	Dekanski shod		27
Anton Bonaventura — novoletno pismo duhovščini	33	Dekanski shod l. 1910 — poročilo	70,	77
Anton Bonaventura — o vladarjevi osemdesetletnici	109	Deželni zakonik		76
Anton Bonaventura — postni pastirski list	1,	Društvo za krščansko umetnost		67
Apostolstvo molitve	37	Dubia circa interpretationem Motus Proprii „Cum per Apostolicas“ diei 7. Aprilis 1910		114
Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	38, 86,	Dubium circa missam parochialem		121
		Duhovne vaje l. 1909		53
		„ „ „ 1910	108, 123,	150
B		E		
Badenskih podanikov zakoni v Avstriji	30	Eternit		131
Binacija in aplikacija	95	F		
Birmovanje l. 1910	28, 55	Fastenmandat		26
C		H		
Calendarii usus pro regularibus paroeciis administrantibus	86	Hofbauer — sv. Klemen Marija		131
Cerkvene starine	87	I		
Cerkveni računi	123	Indulgentia portiunculae		89
Cerkvenoglasbeni oddelek na c. kr. akademiji na Dunaju	115	Indulgentiarum concessionis recognoscendae 85,		114
Cerkvenoglasbeni tečaj	94	Instructio circa debita et obligationes oeconomicas a religiosis familiis suscipienda		91
Cesarjeva osemdesetletnica	109	Inventarji	29, 76,	82
Circa articulum sextum decreti „Auctis admodum“ editi die 4. Novembris 1902	106	Italijanski podaniki — matični izpiski zanje		74
D		Izbrisne pobotnice		76
Das achtzigjährige Jubiläum unseres Kaisers	110	Izkazi o ljudskem gibanju		93
Debata religiosorum	91	Izkušnje na katoliških bogoslovnih fakultetah		54
Declaratio et extensio decreti „Quum minoris“ die 15. Junii 1909 editi	107	Izplačevanje pokojninskih in preskrbovalnih užitkov potom poštno-hranilnega urada	30,	44
Declarationes circa decretum „De quibusdam postulantibus etc.“	90	Izplačevanje službenih prejemkov iz versk. zaklada potom poštne hranilnice		151
Decretum de aetate admittendorum ad primam Communionem Eucharisticam	117	Izseljenci		38
Decretum de amotione administrativa ab officio et beneficio curati	125	K		
Decretum de quibusdam postulantibus in religiosas familias non admittendis	31,	Kanonična vizitacija in birmovanje l. 1910	28, 55,	122
	90	Katehetske nagrade na ljudskih šolah		74
		Knjižice		39
		Kompetenčne razpredelnice		87

	Stran		Stran
Kolek izjav o sprejemu pobožnih volil	43	Poročilo — letno o Apostolstvu sv. Cirila in Me-	
Konference dekanijskih vodnikov Marijinih družb	43	toda za l. 1909	94
Konference za l. 1910	27	Poročilo o konferencah Sodalitatis ss. Cordis Jesu	
Konferenca Sodalitatis ss. Cordis Jesu l. 1909	45, 64	l. 1909.	64
Konkurzni razpis 32, 44, 56, 88, 96, 116, 123, 132,	152	Poročilo o shodu gg. dekanov l. 1910	70, 77, 108
Podkraj, Vrh pri Vinici, Dolenji Logatec, Šent Le-		Poroke ruskih podanikov v Avstriji	68
nard 32, Bukovščica, cesar Franc-Jožeovo zave-		Portiunculae indulgentia	89
tišče 44, kanonikat cesarske ustanove, Šent Vid		Postna postava	18
pri Vipavi, Lučine, Mirna peč, Turjak 56, lhan,		Postulantes in religiosas familias	31, 90
Češnjice, Motnik, Zapoge, Grahovo, Breznica,		Praznik sv. Alojzija — pouka prost dan	95
Polšnik 88, Sv. Križ pri Litiji, Gorje 96, Gorenji		Praznovanje godu sv. Klemena Marije Hofbauer	
Logatec 116, Bohinjska Bela, Stara Loka 123,		dovoljeno v ljubljanski škofiji	130
Želimlje, Gora nad Sodražico, Velike Poljane,		Preosnova in duhovno vodstvo tretjega reda	65
Sv. Gora 132, Gorje	152		
		R	
L		Različne opazke	76, 87, 95, 123, 131, 152
Litterae encyclicae. Editae saepe	97	Razpis Iv. Nep. Schlackerjeve ustanove za učiteljske vdove	115
		Religiosorum debita	91
M		Religiosorum testimoniales	106
Marijanski shod v Solnogradu	87	Ruskih podanikov poroke v Avstriji	68
Marijina družba. — Konferenca vodnikov	43		
Mašni štipendiji	76	S	
Matični izpiski — tiskovine	42	Sanatio matrimoniorum	42
Matični izpiski za italijanske podanike	74	Sestava novih inventarjev	82
Matrimoniorum sanatio	42	Shod dekanski	27
Moje knjižice	39, 148	Slovstvo	56, 87, 96, 108, 123, 131
Motu proprio, quo quaedam statuuntur leges ad		Sodalitas doctrinae christianae	52
Modernismi periculum propulsandum	133	Sodalitas ss. Cordis Jesu — konference	45, 64
		Sprejemno pismo mašnih ustanov — kolek	131
N		Strinjanje vinkuliranih obligacij	40, 68, 93
Nabirka milih darov za poplavljenca na Tirolskem			
in Predarlskem	95	Š	
Nabirka milih darov za poplavljenca na Morav-		Šematizem	115
skem	122	Škofijska kronika 32, 44, 56, 68, 76, 88, 96, 116, 124, 132, 152	
Nadziranje veronauka ob dekanskih vizitacijah	130		
Nagrobni spomenik kardinala Missia	76	T	
Nemški podaniki — njih zakoni v Avstriji	41	Tiskovine	42
Novomašniki	86	Tretji red	64, 65
		Treznostno gibanje	36
O		Triduum eucharisticum	69
Obligacije — njih strinjanje	40, 58, 93		
Obrazci dražbenega zapisnika	76	U	
Oficij sv. Klemena Marije Hofbauer	131	Uniat v ljubljanski škofiji	31
Oklici vojaških dopustnikov	94	Usus calendarii pro regularibus paroeciam administrantibus	86
Organizacija	34		
		V	
P		Vabilo na 4. hrvatsko-slovenski pedagoško-katehetski tečaj	87
Paramenti cerkveni — pozor nanje	67	Vinkuliranje državnih zadolžnic	68
Pastirski list — postni, nemški	19		
" " — " slovenski	1	Z	
Pastoralne konference v l. 1910	27, 142	Zakon badenskih podanikov v Avstriji	30
Patronat Vincencijeve družbe za mladino	111	Zakoni inozemcev iz nemške države v Avstriji	41
Periodična poročila in izkazi za šematizem l. 1911	115	Zakupovanje cerkvenih in nadarbinskih zemljišč	57
Petletnice	76, 123		

ŠKOFIJSKI LIST

1.

Anton Bonaventura

po božji in apostolskega sedeža milosti knezoškof ljubljanski
vsem vernikom srečo, mir in blagoslov v Gospodu našem Jezusu Kristusu!

V Kristusu ljubljani verniki ljubljanske škofije! Dosedaj sem v svojih pastirskih listih do Vas branil temelje svete vere zoper razne napade. Posebno obširno sem to storil lani. Pokazal sem Vam, kako napačni, krivi in nedokazani so nauki naših svobodomiselcev, ki hočejo z njimi podreti in razrušiti starodavno poslopje sv. katoliške vere.

Letos sem si pa izbral ono nam najbolj drago in sladko skrivnost naše svete vere, nad katero se siromašni in zaslepljeni svobodomiselci najbolj izpotikajo in jo nad vse sovražijo. Lahko uganete, katero skrivnost mislim: skrivnost sv. Rešnjega Telesa.

Da o njej izpregovorim, me nagiba ne samo hudobija svobodomiselnih izdajavcev, ampak tudi Vaša gorečnost, Vaša ljubezen do te svete skrivnosti, katero kažete ob urah ponočnega, nedeljskega in celodnevnege češčenja in pa z vedno pogostejšim pristopanjem k mizi Gospodovi.

Govoriti pa hočem o treh točkah, namreč I. o svetem Rešnjem Telesu sploh, II. o svetem obhajilu in III. o pogostem svetem obhajilu. Prosim Vas, da prav pazljivo poslušate in dobro premislite vse vzvišene resnice, ktere Vam bom sedaj razlagal.

Duhovnikom. Pastirski list ima tri glavne dele. Prečitati se bo mogel v treh nedeljah. Nedelje naj zase in za gg. kaplane določijo gg. župniki; vendar pa naj pazijo na to, da se ne opusti navadna in v drugi sinodi (Synodus II., pg. 34.) zapovedana postna pridiga; zato bi kazalo pastirski list prečitati še pred postom.

I.

O sv. Rešnjem Telesu sploh.

Mi verujemo v presveto Rešnje Telo. Kaj se to pravi? To se pravi: „Mi verujemo, da je pod podobo kruha pričujoče pravo Telo Jezusovo in pod podobo vina prava Kri Njegova.“ Ta resnica je največja skrivnost naše svete vere. S svojimi naravnimi močmi je ne moremo dokazati, saj nam naši čuti, vid, tip, okus, ne kažejo Telesa in Krvi Gospodove, ampak edino le podobi kruha in vina; zato bi sodili, da je pred nami kruh in vino.

In vendar vkljub temu zahteva Cerkev od nas, naj verujemo, da pod tema podobama ni kruh, ne vino, ampak pravo Telo in prava Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ta zahteva je pač težka; naš razum hoče zanesljivih, nepobitnih dokazov; le tedaj se bo podvrgel in veroval globoko skrivnost, akoravno čuti drugače izpričujejo. Takih dokazov zahtevamo, ker naša vera mora biti razumna.

In zares, dokazov za našo vero nam ne manjka. Prav prepričani bomo o popolni resničnosti te skrivnosti, ako pogledamo nauk Cerkve, besede Jezusove in želje našega srca.

1. Nauk Cerkve.

Sveta katoliška Cerkev je nauk o presvetem Rešnjem Telesu vedno in nepretrgoma oznanjevala, branila in verovala. Le poglejmo nekoliko dokazov v teku devetnajstih stoletij.

Dokaz te vere so spisi cerkvenih očetov in učencov, od prvih časov do današnjega dneva. Sv. Ignacij, naslednik sv. Petra v Antiohiji, ki je umrl l. 107., piše o krivovercih svojega časa, da se zdržujejo sv. Rešnjega Telesa, „ker nočejo priznati, da je tukaj Telo našega Gospoda, ono Telo, ki je za naše grehe trpelo in ki ga je Oče v svoji ljubezni od smrti obudil.“

Sv. Justin, modroslovec, duhovnik in mučenik, je živel v prvi polovici drugega stoletja. Branil je katoliško Cerkev zoper rimske preganjavce. V tej obrambi pripoveduje, kaj kristjani pri svojih shodih delajo. Poroča, da dijakoni dele kruh in vino, ter trdi: „to hrano imenujemo evharistijo in je ne prejemamo kot navadno hrano in navadno pijačo; ampak kakor je Jezus Kristus v naše odrešenje nase vzel meso in kri, tako tudi verujemo, da je ta v Njegovem imenu blagoslovljena hrana meso in kri včlovečenega Jezusa.“

Škof in mučenik Irenej, učenec sv. Polikarpa, ki je do konca drugega stoletja živel na Francoskem, kamor je prišel iz Azije, piše: „Kako bi se moglo trditi, da naše meso ne bode kdaj vstalo, ko se vendar hrani z mesom in krvjo našega Zveličarja?“ Tertulijan v tretjem stoletju piše: „naše meso se hrani po Telesu in po Krvi Kristusovi, da raste po božanstvu dušno življenje.“ Naj govori še imenitni patriarh Krizostom iz četrtega stoletja; on piše: „ker je Kristus rekel: to je moje Telo, ne smemo vere zadrževati. Mnogi govore: ko bi le mogel gledati Zveličarja v enakem človeškem Telesu, kakor ga je imel na zemlji! Jaz Vam pa rečem, da ga zares gledate, da se ga dotikujete, da ga sprejemate v svoja srca, da ga uživete.“

Enako jasno, razumljivo in določno uče vsi sv. očetje in drugi učitelji skozi vsa sto-

letja do današnjega dneva. Naj imenujem svetega Tomaža Akvinskega iz trinajstega stoletja, ki nam je zapustil prekrasne slavospeve na sv. Zakrament, in sv. Alfonza iz osemnajstega stoletja, od katerega imamo tako presrčna premišljevanja za obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa.

Vero katoliške Cerkve vseh časov nam izpričujejo tudi krasne hiše božje in božja služba v njih. Kdo je zidal prelepe cerkve in jih napolnil z umetninami, kakor jih vidimo po vsem svetu iz novih in iz najstarejših časov? Ali ne vera naših očetov, dedov in pradedov, ki so hoteli svojemu Bogu pripraviti primerno stanovanje? In odkod ime hiša božja?

Isto nam izpričuje božja služba in vse, kar se rabi zanjo in pri njej: tabernakelj, ki mora biti posebno skrbno napravljen in pripravljen; od škofa posvečeni oltar za sveto daritev; blagoslovljene mašne obleke, ki se rabijo edino pri svetih opravilih; svete posode iz zlata in srebra, katerih se sme dotikati le blagoslovljena roka duhovnikova; sveče med sveto daritvijo, večna luč pred tabernakljem, toliko poklekovanj pri povzdigovanju in za njim, besede duhovnov pri svetem obhajilu: „Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa naj obvaruje tvojo dušo v večno življenje!“; verniki, ki med sv. mašo pobožno kleče, praznik sv. Rešnjega Telesa, slovesne procesije, celodnevno češčenje: ali vsi ti obredi ne dokazujejo vere svete Cerkve v resnično pričujočnost Jezusovo pod podobo kruha?

Za dokaz te vere se moremo sklicavati tudi na krivoverce prvih tisoč let. V teh letih je nastopilo mnogo krivovercev, ki so pokvarili prave nauke Kristusove in so se zato odtrgali od rimske Cerkve. Toda vse te nove vere so ohranile nauk o sv. Rešnjem Telesu, nobena se ni drznila tajiti ga. Posebno imenitna je iztočna Cerkev. V devetem stoletju se je siloma odtrgala od rimske. Na čelu razkola je bil carigrabski patriarh Focij. Da bi svoj korak opravičil, je rimski Cerkvi vse mogoče očital: toda vere v presveto Rešnje

Telo se ni dotaknil. To vero izpričuje iztočna cerkev še dandanes in jo je navdušeno branila zoper razne krive učitelje, ki so jo zavrgli in so poizkusili tudi iztočno cerkev zase pridobiti.

Vero katoliške Cerkve izpričujejo tudi razni cerkveni zbori. Deset stoletij vere v presveto Rešnje Telo ni nikdo motil. Sele v enajstem stoletju nastopi Berengar zoper ta nauk. Pohujšanje je bilo silno; zašumelo je po vsem katoliškem svetu. Sklicalo se je enajst pokrajinskih cerkvenih zborov, ki so krivi nauk obsodili z veliko nevoljo in v zadoščenje za to hudobijo se je vpeljala navada, da se po posvečenju svete hostije in keliha oboje povzdigne, med povzdigovanjem pa verniki klečeč na kolenih molijo Kristusa, ki je po posvečenju pričujoč v podobah kruha in vina.

In ko so zopet v 16. stoletju krivoverci tajili nauk o presv. Rešnjem Telesu, se je v Trident na Tirolskem sklical vesoljni cerkveni zbor, na katerem je sveta Cerkev, nezmotljiva varihinja resnice, nauk zopet slovesno določila, oznanila in iz Cerkve izobčila vsakega, ki bi ga tajil.

Ako samo to premislimo, namreč nauk sv. Cerkve skozi vsa stoletja, ali ne bomo nekako veselega in hvaležnega srca povzdignili rok proti sveti hostiji in iz dna duše govorili: verujem! Verujem v pričujočnost Jezusovo in s to vero se pridružimo nauku svete Cerkve skozi 19 stoletij! V to verujem z vsemi pravimi kristjani, z vsemi velikimi in svetimi možmi, ki so kdaj živeli, s svetim Avguštinom, Krizostomom, Bernardom, Tomažem, Bonaventuro, Alfonzom, Frančiškom Saleškim, z vsemi svetniki in svetnicami božjimi!

2. Besede Jezusove.

Toda, od koga pa ima sveta Cerkev ta nauk? Odgovorim: od samega Gospoda Jezusa Kristusa in Njegovih apostolov. Le poglejmo dotične dogodke.

Leto pred svojo smrtjo je Kristus nasitil pet tisoč ljudi s peterimi hlebi in nekoliko

ribami. Po čudežu je šel v Kafarnavm. Ljudstvo, razveseljeno po toliki dobroti, Ga je iskalo in Ga našlo drugega dne v Kafarnavmu. Kristus ljudi pokara, rekoč: „Iščete me, ne ker ste videli čudeže, temuč ker ste jedli od kruha in bili nasiteni. Delajte ne za jed, katera mine, ampak za jed, katera ostane v večno življenje in katero Vam bo Sin človekov dal.“¹

Ozirajoč se na čudež s kruhi, je Kristus začel govoriti o novi jedi, katero jim bo dal. In katera je ta jed? Čujte samega Gospoda, ki prav slovesno tako-le govori, kakor nam poroča sv. apostol Janez:

„Vaši očetje so jedli mano v puščavi in so umrli. Ta je kruh, ki pride z nebes, da ne umrje, kdor od njega jé. Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, kate-rega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.“²

Te besede so jasne: Kristus obljudi, da bo dal novo jed in ta jed je Njegovo Telo, ki ga bo dal za življenje sveta. Judje so to prav po besedi razumeli, zato „so se prepirali med seboj, rekoč: Kako nam more ta dati v jed svoje meso?“³

Kaj pa Gospod na to odgovori? Ali morda svoje besede prekliče, ali jih drugače razloži? Ne, ampak še bolj jih razjasni in potrdi, veleč:

„Resnično, resnično Vam povem: ako ne bote jedli mesa Sinu človekovega in pili Njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed in moja kri je res pijača. Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.“⁴

Kajne, besede so jasne? Poslušavci so jih dobro razumeli. Vedeti pa niso mogli, kako nam bo Gospod dal v hrano svoje meso in svojo kri. To bi morali Njemu prepustiti in pa verovati, da bo že On, ki je Sin živega Boga, vse prav in dostojno uredil. Toda celo

¹ Jan. 6, 26, 27. — ² Jan. 6, 24—52. — ³ Ibid. 6, 53 — ⁴ Ibid. 6, 54—57.

mnogi učenci tega niso storili, marveč so govorili: „To govorjenje je trdo in kdo ga more poslušati?“¹

Ali je Gospod sedaj preklical, kar je govoril, ko so mrmrali ne le judje, ampak celo mnogi učenci Njegovi? Ne, ampak je nevernike pokaral, kar nam sv. Janez tako-le pripoveduje:

„Ker je pa Jezus sam pri sebi vedel, da zavoljo tega Njegovi učenci godrnjajo, jim je rekel: to Vas pohujša? Kaj tedaj, ko boste videli Sinu človekovega iti gor, kjer je bil poprej? Duh je, ki oživlja, meso nič ne pomaga. Moje besede so duh in življenje. So pa eni med nami, ki ne verujejo . . . zato sem Vam rekel, da nihče ne more priti k meni, ako mu ni dano od mojega Očeta.“

Glejte, kako je Kristus svojo obljubo zatrjeval in pokaral one, ki niso hoteli verovati. Kaj pa sedaj? Sv. Janez piše dalje: „Odsihmal je veliko učencev odstopilo in niso več z njim hodili.“²

Učenci torej in to mnogi zapuščajo Gospoda. Kaj bo, ako ga zapuste vsi? Tedaj bi bilo Njegovo delo uničeno. Morda bo vsaj sedaj Gospod preklical, ali drugače razložil svoje besede, če jih morda vznevoljeni učenci niso prav razumeli. Ne, On tega ne stori; ampak obrne se celo do svojih apostolov in jih vpraša: „Hočete li oditi tudi vi?“³ Nevarno vprašanje! Kaj pa, ko bi odšli tudi apostoli? Nič ne dé, Kristus ničesar ne prekliča. In kaj store apostoli?

„Simon Peter Mu je tedaj odgovoril: Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš; in mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin božji.“⁴

O, pravega odgovora iz globočine žive vere! Tako je prav; tudi mi se pridružimo sv. Petru in apostolom.

Kar je pa Gospod o tej Veliki noči obljubil, je izpolnil o Veliki noči leto dni pozneje. Dogodek Vam je znan. Prišel je velikonočni čas, in sicer oni preimenitni čas, o katerem

je bilo od vekomaj določeno, da Kristus umrje na križu in odreši človeški rod. V četrtek zvečer, ravno pred smrtjo, je z apostoli jedel velikonočno Jagnje; umil jim je noge, sedel k mizi iz ljubezni do Boga in do nas, ves zamaknjen je vzel kruh v svoje roke, ga posvetil, dal apostolom in rekel: vzemite in jejte, to je moje telo . . . Potem je vzel v roke kelih z vinom, ga tudi posvetil, dal apostolom in rekel: vzemite in pijte, to je moja kri nove zaveze . . ., to storite meni v spomin. Tako nam pripovedujejo trije evangelisti.¹

Predragi v Kristusu, ali niso to zopet jasne besede? Z besedami: „to je moje telo“ je izpremenil kruh v svoje Telo in z besedami „to je moja kri“ je izpremenil vino v svojo Kri. Drugače se te besede ne morejo razumeti. In zares, dobesedno so jih razumeli apostoli, dobesedno vsi kristjani vseh časov. Ne, niso rekli z judi: „to je trd govor“, ampak v živi veri so zaklicali s Petrom: „verujemo, saj si Ti Kristus, Sin božji, torej vsemogočni Bog, ki si z Očetom in Sv. Duhom iz nič ustvaril nebo in zemljo, in zato verujemo, da moreš to, kar že je, izpremeniti v kaj drugega, izpremeniti torej kruh in vino v svoje Telo in v svojo Kri.“

Ko bi se mi v veri motili, morali bi trditi, da je Gospod sam zakrivil našo zmoto. Saj je vedel, da Ga bodo dobesedno razumeli ne le Njegovi apostoli, ampak vsi, ki bodo kdaj Vanj verovali, in sicer najbolj trdno in neomahljivo ravno oni, ki bodo Njega najbolj ljubili, se Zanj žrtvovali, da, celo umrli. Ako bi bilo to dobesedno razumevanje napačno, moral bi bil On besede koj popraviti in v pravem pomenu razložiti. Ker pa tega ni storil, moramo trditi, da edino resnična je dobesedna razlaga.

Zato mi verujemo. Temelj naše vere je pa resnica, da je Kristus Sin živega Boga, včlovečeni Bog. Pomisli, ko bi kak navaden človek predte stopil in trdil, da bo kruh in vino izpremenil v svoje meso in v svojo kri in da je od vere na te besede in od uživa-

¹ Ibid. 6, 61. — ² Ibid. 6, 67. — ³ Ibid. 6, 68. — ⁴ Ibid. 6, 69, 70.

¹ Mat. 26, 26, id.; Luk. 28, 19, id.; Mark. 14, 22, id.

nja te hrane odvisno večno življenje, s kakim studom in gnusom bi se Ti obrnil proč od njega, ki se iz Tebe tako norčuje! In vendar trditev, ki bi bila samaposebi smešna in neumna, ta trditev se veruje po vsem svetu, verujejo jo milijoni ljudi vseh narodov, vseh stanov, verujejo prvi učenjaki vseh stoletij od početka do današnjega dneva. Ali je to mogoče? Da, še več, ta vera je središče verskega življenja toliko milijonov najboljših ljudi, duša katoliške svetovne Cerkve in mati največjih ljudi, največjih svetnikov! Vprašam te, je li mogla priti ta resnica iz ust človeka? Ne, ni mogoče! Zato moramo trditi, da prihaja od Boga.

Pred nekoliko leti je v Lüttichu mlad, izobražen in strogo veren mož prišel v družbo nevernih svobodomiselnih, ki so ga začeli zbadati. Med drugimi ugovori in očitaji so mu tudi rekli: „Kako bi mogel razumen človek verovati, da je v kosčku kruha pričujoč Bog, največje bitje? Kako je to mogoče? Kako bi si mogel pameten človek to razložiti?“ Mladi mož mirno in odločno odgovori: „Ko mi odbije zadnja ura, upam, da bom zveličan in pridem v nebesa, toda ne skozi vrata, na katerih je zapisano: „Kako je to mogoče“, ampak skozi vrata, na katerih je zapisano: „Verujem, kar je Bog razodel“. Ako hočete izpodbiti resničnost katoliške vere, morate najpoprej dokazati, da Kristus ni prišel na svet, da On ni pravi Bog, da ni delal čudežev, da ni od mrtvih vstal in da tega nauka ni popolnoma jasno izgovoril.“ Zasmehovavci so nato obmolknili.

3. Želje našega srca.

Mi torej dobro vemo, da je pod podobo kruha sam Jezus med nami: saj imamo ta nauk iz ust Boga samega. Akoravno te vere ne podpirajo naši čuti, nam vendarle ni težka, saj ustreza neugasljivim željam našega srca. O tej trditvi se prav lahko prepričamo.

V dnu srca nosimo globoko zarisano prepričanje, da je nekdo nad nami, ki nas

vodi in poseza v naše življenje. Tega prepričanja ni mogoče iz srca izbrisati. Ko pridejo bridke ure bolečin, izkušnjav, zapuščenosti, obupnosti, se roke nehote dvigajo kvišku k Onemu, ki edini more pomagati, potolažiti. Da, kraj želimo imeti, kjer bi našli svojega Boga, Mu odkrili svoje srce in Ga prosili pomoči.

Vemo, da je Bog povsod pričujoč, da je ves svet hiša božja. To nas že potolaži; vernemu človeku je to čvrsta opora v viharnih dneh zemeljskega življenja. Vendar pa ta vera še ne zadostuje nam, ki smo navezani na čutila. V temnih dneh hrepenimo po kraju, kjer je Bog posebno blizu, kjer se na poseben način razodeva, da ga moremo nekako videti, čutiti, z Njim govoriti. To potrjuje zgodovina.

Lep je bil raj, kjer sta prebivala prva dva človeka: toda vsa lepota in prijetnost ne bi bila zadostovala za popolno srečo, ako bi se v raju ne bil razodeval Bog na poseben način, in bi ne bil nekako vidno z njima občeval. Šele posebna pričujočnost božja je prve starše popolnoma osrečila.

Kar pride greh in pokonča to neizrekljivo srečo. Po kazni za greh se Bog nekako umakne, ljudje so nekako bolj sami sebi pripuščeni, Oh, kako so zdihovali po Bogu, zdihovali po kraju, kjer bi ga našli! Kaj in Abel zažigata darove, da bi si naklonila milostno pričujočnost božjo. Tudi Noe je daroval in o sv. očakih čitamo, da so darovali posebno na onih krajih, o katerih so mislili, da biva tam Bog na poseben način in so zato ti kraji posebno sveti. Saj vemo, kako je zaklical očak Jakob: „Resnično, Gospod je na tem kraju in jaz nisem vedel! In prestrašen je rekel: Kako strašan je ta kraj! Tukaj ni drugega kakor hiša božja in vrata nebeška.“¹

To potrebo so čutili tudi poganski narodi. Boga so hoteli imeti blizu sebe, zato so si napravili podobe malikov, postavili oltarje, sezidali templje. To so bili sicer krivi bogovi, vendar pa izpričujejo željo človeške narave, ki hoče Boga imeti blizu sebe.

¹ 1. Maj, 28, 16, 17.

Pri Izraelcih je tej želji Bog nekoliko ustregel. Zapovedal je napraviti šotor, pozneje krasen tempelj! V njem je bil poseben, od vseh drugih prostorov odločen del, kjer se je Bog na poseben način razodeval. Znak posebne pričujočnosti božje na tem kraju je bil temen oblak nad skrinjo zaveze. Saj je sam rekel: „Svoj šotor bom postavil med Vami in moja duša Vas ne bo zavrгла. Med Vami bom prebival, in bom Vaš Bog, Vi pa boste moje ljudstvo.“¹ Ves razveseljen je v imenu ljudstva zaklical Mojzes: „Ni ga drugega ljudstva tako velikega, ki bi imelo bogove tako blizu, kakor je naš Bog pri vseh naših molitvah.“²

In ko je bil v Jeruzalemu sezidan tempelj, je ljudstvo potovalo na ta kraj, da se tukaj pokloni svojemu Bogu, Ga moli in prosi in povečuje in Mu prinaša daritve. In ko je radi njihove nehvaležnosti Bog pripustil, da so Babilonci tempelj razdrli in ljudstvo odpeljali v sužnost, kako je ljudstvo čutilo, da je zapuščeno, nesrečno! Jokali so ob rekah babilonskih in pri molitvah so se obračali proti kraju, kjer je bil njihov tempelj, v templju pa njihov Bog in tolažnik.

Vendar pa ta pričujočnost še ni umirila želj njihovega srca. Kako so hrepeneli, da bi Bog zopet med njimi hodil in se jim osebno razodeval. Vsi pravični so milo zdihovali rekoč: „Rosite Ga nebesa in dežujte Ga oblaki pravičnega; odpre naj se zemlja in naj rodi Zveličarja.“³

In glej, v novem zakonu je Bog izpolnil to srčno željo človeškega rodu. Ko so se izpolnili časi, kakor jih je Previdnost božja določila, pride sam Bog na svet, On postane človek, postane naš brat in prebiva med nami osebno. Vemo, kako so se Ga ljudje oklepali, kako so se za njim gnetli, celo v puščavo so mu sledili in Ga po več dni poslušali; tolažil je žalostne, poučeval nevedne, ozdravljaval bolnike, blagoslavljal otroke.

Ko je dovršil svojo nalogo na zemlji in izpolnil voljo nebeškega Očeta, je moral nazaj

v nebesa. Kaj pa sedaj? Ali naj rodovi za njim ostanejo zapuščeni, brez pomoči? Ali naj se jim odtegne posebna pričujočnost božja? Odrešenje bi jim malo koristilo, po Bogu bi vedno zdihovali. Ne, dragi Zveličar nas ni hotel zapustiti; vzkliknil je: „Glej, z Vami sem do konca sveta!“¹

O tolažilne besede! Pa kako bo ostal z nami? Pri zadnji večerji je postavil presveto Rešnje Telo pod podobama kruha in vina in dal apostolom ter njihovim naslednikom oblast izpreminjevati kruh v Njegovo Telo in vino v Njegovo Kri. O presrečne iznajdbe modrosti in ljubezni božje!

Sedaj vem, kje je moj Bog! V tabernaklju prebiva noč in dan. Blizu nam je kakor oče svojim otrokom. Mi moremo iti k Njemu, predenj poklekniti, izliti pred Njim svoje bridkostno srce in Mu potožiti vse, kar nas stiska in tare in peče. Le zaupno hitimo k Njemu, saj nas On tam čaka z vso ljubeznijo in usmiljenostjo in veledušnostjo Svojega srca!

II.

Sveto obhajilo.

Opravičena je torej in nepobitno dokazana naša vera v presveto Rešnje Telo. Kristus živi med nami osebno. Kjerkoli so verniki, On je med njimi, On, kot Bog in človek, On, živi Jezus.

Zakaj pa je pričujoč ravno pod podobama kruha in vina? pod podobo hrane? Ta podoba hrane nam oznanja novo stran neizmerne ljubezni Jezusove. On hoče biti hrana našim dušam, telesno in osebno hoče priti v naša srca, zediniti se z nami v najsvetejši ljubezni.

Ali smemo to verovati? Je li to mogoče? Dobro trdi neki svetnik: lahko verujem, da je Jezus povsod pričujoč, saj je vsemogočen; da pa hoče biti moja dušna hrana, ne bi mogel verovati, ko bi ne bil On sam tega tako jasno povedal, da noben dvom ni mogoč. In zares, saj je pri zadnji večerji rekel: „Vzemite in jejte, vzemite in pijte. Pri obljubi pa je po-

¹ 3. Maj, 26, 11, 12. — ² 5. Moj. 4, 7. — ³ Iz. 45, 8.

¹ Mat. 28, 20.

novno zatrjeval, da je Njegovo Telo res jed in Njegova kri res pijača in da bo le oni imel življenje, ki uživa Njegovo meso in pije Njegovo kri.

O tej nebeški hrani torej ne moremo dvomiti. Ker se pa nas tiče, zato se moramo bolj natanko poučiti o potrebi, o koristi in o pripravi za to hrano.

1. Potreba sv. obhajila.

Najprej se vprašajmo, da li nam je sv. obhajilo potrebno? Odgovorimo, da nam za zveličanje ni tako neobhodno potrebno, kakor sveti krst in po smrtnem grehu sveta pokora. Ta dva sveta zakramenta dajeta življenje posvečujoče milosti božje, brez katerega bi nam bila nebesa zaprta.

S to milostjo je pa tudi združena pravica do onih dejanskih milosti, ki so potrebne, da bi krščenec mogel ostati otrok božji, da bi se spokornik mogel obvarovati povratka v smrtno grehe in bi se torej oba mogla zveličati.

Toda izkušnja kaže in sveta Cerkev uči, da bi bilo to jako težko in v posebnih nevarnostih skoraj nemogoče; nemogoče posebno tedaj, kadar so zunanja zapeljevanja silna in kadar se v človeku oglašajo neukročene strasti, med katerimi je poželjivost najhujša. V tem boju bi v človeku pojemale življenjske moči, bi se zmanjševala odporna moč, in bi podlegel.

Zoper to nevarnost imamo po dobroti Jezusovi zakrament svetega Rešnjega Telesa, imamo sveto obhajilo. Sveto obhajilo se nam daje v podobi hrane v znak, da je sveto obhajilo duši, kar je hrana telesu. Hrana pa ohranja življenje in nadomešča moči, izgubljene pri delu in naporu. Videli bomo, da ima sveto obhajilo ravno ta namen, da nam ohranja življenje milosti božje in povrača v borbi izgubljene moči.

Ako torej samega sebe ljubiš, ako resno želiš, da se ne pogubiš, ampak zveličaš, moral boš pritrditi, da ti je sveto obhajilo, akoravno ne neobhodno, vendar pa silno potrebno. Ko

bi sveto obhajilo zanemaril, bi zanemaril najbolj izdatno pomoč, da si ohraniš dušno življenje, ohraniš posvečujočo milost božjo. Ti bi bil sam svoj sovražnik in sam vzrok, da skoraj gotovo padeš in se izgubiš. Bog ni dolžan dati Ti izrednih milosti in izredne pomoči, ker lahkomišelnost zanemarjaš navadno pomoč, ki Ti jo ponuja, namreč sveto obhajilo.

Da se pa ne zanemariš, Ti je Jezus v svoji ljubezni sveto obhajilo zapovedal, in sicer sam pa po sveti Cerкви.

Kaj je pa rekel Gospod, ko nam je to sveto, nebeško, angelsko hrano obljubil? Znane so Ti njegove izredno slovesne besede: „Resnično, resnično Vam povem, ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili Njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.“¹ Jasno je, Jezus je slovesno povedal, da življenja v sebi nima, kdor ne uživa te hrane, kdor ne uživa samega Telesa in Krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa. Ako torej ne bi hodil k svetemu obhajilu, ne bi mogel dolgo ostati v milosti božji, ker prehude so izkušnje, prehuda je naša poželjivost in prevelika naša slabost!

S temi slovesnimi besedami je Gospod sveto obhajilo zapovedal. Kot zapoved razlaga sveta Cerkev tudi besede Gospodove ob času, ko je sveti Zakrament ustanovil. Rekel je: „To storite v moj spomin!“² Te besede zadenejo duhovnike in vernike. Duhovniki naj svete skrivnosti vrše, darujejo, zauživajo in dele, verniki pa naj jih iz njihovih rok prejemajo.

Dolžni smo torej prejemati sveto obhajilo, Gospod je to zapovedal v našo korist. Ali Ga ne bomo prav radi ubogali? Saj je ta zapoved zapoved ljubezni, doma v očetovski skrbi za nas, za naše zveličanje. Ako je ne bi izpolnjeval, bi pokazal, da v svoji nerazumljivi lahkoumnosti ne maraš ne za Jezusa, ne za Njegovo ljubezen in dobroto, pa tudi ne za svojo srečno večnost. Kajne, to bi bilo kaj neumno, skrajno nespametno!

¹ Jan. 6, 54. — ² Luk. 22, 19.

Sedaj pa se vprašajmo, kolikokrat pa smo dolžni prejemati sveto obhajilo? Šteвила in časa nam Gospod ni zapovedal. Vendar pa moreš sam sklepati, da gotovo večkrat, ker je sveto obhajilo dušna hrana. Saj tudi telesno hrano uživaš večkrat; če je ne bi užival, bi telo opešalo, umrlo. Torej gotovo je, da moraš iti k svetemu obhajilu večkrat v življenju. Toda kdaj?

Gotovo ob smrti uri, tako se razlaga Gospodova zapoved. Ob smrti uri se gre za večno zveličanje; strah in groza, ako v tem času, ko greš v večnost, ne bi imel življenja v sebi; o strah in groza in skrajnja neumnost, ako v tem usodepolnem času ne bi hotel svetega obhajila, ki je vendar najboljšo sredstvo, da si ohraniš življenje milosti in ga ne izgubiš. Grešil bi smrtno zoper ljubezen do samega sebe.

Samo ob smrti uri ni dovolj; saj moraš hrano vendar večkrat uživati, da ne omagaš na potu. Torej kolikokrat? Mislil bi, da boš to hrano užival rad, pogosto! Saj bi tako zahtevala lastna ljubezen. Toda kako je svet zaslepljen! Sveto obhajilo smatra kot nekako nezno butaro in se ga ogiblje, ogiblje v svojo večno škodo in nesrečo. Kaj pa sedaj?

Sedaj pa nastopi naša mati, sveta Cerkev, in določi bolj natanko zapoved Gospodovo. Znana Ti je četrta cerkvena zapoved, ki strogo zapoveduje, da prejmeš vredno sveto obhajilo saj enkrat na leto, in sicer ob velikonočnem času. To enkratno sveto obhajilo je torej najmanj, kar moraš storiti, da izpolniš zapoved Jezusovo; ako pa še enkrat v letu ne bi hotel, smrtno grešiš, izgubiš življenje duše in ostaneš v smrtnem grehu.

Tedaj vsaj enkrat v letu! Ali je pa to že dovolj? Dovolj zate, ki živiš v nevarnih okolnostih, zate, v katerem s plamenom gori ogenj poželjivosti, pohlepčnosti, sovražnosti, jezljivosti, zate, ki imaš tako težke dolžnosti, tako bridko življenje in že skoraj obupuješ?

Je li dovolj v letu samo enkrat?

Preden odgovorimo na to imenitno vprašanje, prepričajmo se poprej o koristih, ki nam jih donaja sveto obhajilo in o pripravi zanj.

2. Koristi sv. obhajila.

Ako pomislimo, da po svetem obhajilu pride v nas sam Gospod Jezus Kristus, bomo morali sklepati, da ne pride praznih rok, ampak, da nam prinese obilico milosti. Katere pa so te milosti?

Posneti jih moremo iz besedi Gospoda samega. Čuli smo že Njegove besede, ko je rekel: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan; ker moje meso je res jed in moja kri je res pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri ostane v meni in jaz v njem.“¹

Vidite, Jezus naglasuje prav posebno, da nam daje hrano, da ima življenje, kdor uživa to hrano in da v uživavcu ostane On, uživavec pa v Njem. Te besede Gospodove treba le nekoliko razdrobiti, pa bomo prav lahko spoznali splošne in posebne koristi svetega obhajila za dušo in tudi za telo.

a) Splošna korist za dušo.

Prav gotov in zanesljiv cerkven nauk o sv. zakramentih je nauk, da so sv. zakramenti vidno in podelilno znamenje nevidne milosti božje. Pri svetem obhajilu je vidno znamenje hrana; od tega znamenja moremo in moramo sklepati, da kar je hrana za telo, to je sveto obhajilo za dušo.

Hrana vzdržuje telesno življenje, popravlja in povrača zmanjšane telesne moči, daje telesu rast in ga usposobi za odpor zoper vse, kar bi življenju škodovalo. Enako moremo trditi, da sveto obhajilo vzdržuje, popravlja, pomnožuje dušno življenje in ga usposobljuje zoper moči, ki bi bile temu življenju nevarne. Tako moremo sklepati, pa je tudi Gospod naravnost povedal.

Kaj pa je dušno življenje? Vemo, da posvečujoča milost božja, katero Sveti Duh vlije

¹ Jan. 6, 55—57.

v dušo in ji s tem podeli novo življenje, kakršnega samaposebi nima. Duša ima raznih moči, posebno razum in prosto voljo, da more z njimi delovati. Slično so tudi s posvečujočo milostjo združene posebne moči, ki izpopolnijo um in voljo za zveličavno delovanje. Po pravici trdijo cerkveni učenci, da so s posvečujočo milostjo božjo združene tudi božje in naravne čednosti ter darovi Svetega Duha in da se te čednosti in darovi vlijejo v dušo skupno z božjo milostjo.

Posvečujoča milost s čednostmi in darovi je torej dušno življenje, katero ohranjuje, pobiljšuje in pomnožuje sveto obhajilo. Kakor telesna hrana življenja ne podeli, ampak le vzdržuje, enako tudi sveto obhajilo življenja duši ne podeli, ampak ga mora duša že imeti in to sveto obhajilo ohrani in vzdrži.

Kolika sreča je torej za nas sveto obhajilo! Brez življenja milosti božje ne moremo zaslužiti nebes; to življenje se pa v dnevnih borbah zoper strasti in poželjivosti prav lahko izgubi; toda sveto obhajilo ga obvaruje, pobiljšuje in množi.

In zares, ali nam ne dokazuje tega vsakdanje življenje? Kjer ni skoraj nikdar svetega obhajila, tam je navadno mnogo grehov, tudi smrtnih; kjer je pa pogosto sveto obhajilo, tam greha skoraj ni, ali so le mali grehi, pač pa je živa vera, trdno upanje, goreča ljubezen do Boga in do bližnjega, modrost, pravičnost, srčnost, zmernost, čistost.

Sveto obhajilo pa posebno vzbuja dejansko ljubezen, ki je kraljica vseh čednosti. Ali ne pravi sam Gospod: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem?“

Posledica svetega obhajila je torej tesna združitev Jezusa z obhajancem. Je pa dvojna združitev. Prvič pride sam Gospod v obhajanca in je osebnost v njem, dokler ostanejo podobe neizpremenjene. Že ta združitev prihaja iz ljubezni. Ljubezen je nagnila Gospoda, da se hoče z nami združiti tako tesno, ljubezen pa tudi vernika žene k svetemu obhajilu, kjer bi se rad zedinil z Jezusom.

Toda ta združitev je le pogoj, da se duhovna združitev po milosti ohrani in razvija in izpopolnjuje. Ta združitev se pa vrši po ljubezni, katero sveto obhajilo vname, da dejansko vzplamti. Ta ljubezen razsvetli um in izpodbuja voljo za sveta dela, za izpolnjevanje zapovedi božjih, za premagovanje izkušnjav, za odbijanje vsega, kar bi Boga žalilo. Iz te ljubezni prihaja luč, da se večnost in življenje bolj spoznata, prihaja nagib Bogu se bolj posvetiti, se rodi želja za bližnjega delati in trpeti. Ta hrana izredi močan, zdrav in bojevit rod, rod navdušen za vse, kar je plemenito, da ostane čednosten tudi v težavah, v nasprotnostih. Po tej hrani se ves človek nekako poživi in dobi veselje do neprestanega truda in dela.

b) Posebne dušne koristi.

Ta sedaj razjasnjena splošna korist pa obsega v sebi mnogo posebnih koristi. Čujte še o njih, da boste sveto obhajilo bolj cenili, pa tudi bolj močno pozeleli.

Rekli smo, kar je hrana za telo in njegove moči, to je sveto obhajilo za dušo in za njene moči. Hrana vzdržuje, pomnožuje in prenavlja telesno življenje, pa tudi razveseljuje človeka; sveto obhajilo, ki je dušna hrana, vzdržuje, pomnožuje in prenavlja dušno življenje, pa tudi razveseljuje obhajanca. To so neizrečeno velike milosti; premislimo jih.

Sveto obhajilo ohranjuje poprej popisano dušno življenje. Naše dušno življenje je vedno v nevarnosti. Strasti hočejo vladati v duši: prevzetnost, lakomnost, nečistost, nevošljivost, požrešnost, jeza, lenoba; najbolj silna in divja strast pa je poželjivost. Vse te strasti hočejo siloma uničiti dušno življenje, življenje milosti. Sveto obhajilo je pa ona močna hrana, da se moremo tem strastem postaviti v bran, jih pobijati, jih zmagati. Ali ne pravi Kristus, da bo imel življenje, ki Njega uživa? Obraniti Te od smrtnega greha, obvarovati Te v milosti božji, brez katere ni večnega zveličanja, je najbolj dragocen sad, največja korist sveto obhajilo.

Sveto obhajilo pomnožuje dušno življenje. Tudi telesna hrana pomnožuje telesno življenje, toda le do gotove meje, potem telo več ne raste. Pri dušnem življenju pa ni meje, pomnoževati se more vedno do smrti. Sveti krst ima namen, začeti dušno življenje, sveto obhajilo pa izpopolnjevati ga do najvišje stopinje, kar se zgodi s pomnožitvijo milosti božje ali z večjim žarom ljubezni, katerega ravno sveto obhajilo neti. Oh, koliki žar dejanske svete ljubezni opazamo pri onih, ki sveto obhajilo prejemajo pogostokrat, in kake čednosti! Ponižnost, krotkost, srčnost, čistost, pravičnost, potrpežljivost, pokorščino, požrtvovavnost! Kako razvito je njihovo življenje po moči svetega Rešnjega Telesa!

Sveto obhajilo poravnava vsakdanje izgube dušnega življenja. Posvečujoča milost božja in z njo združena ljubezen se sicer ne more zmanjšati v svoji bitnosti, pač pa v svojem žaru, v svoji gorečnosti in v vplivnosti na življenje. Polet ljubezni se izgublja, gorečnost duha se zmanjšuje, čednosti so bolj redke, bolj slabotne in pomanjkljive. To se kaj lahko zgodi v naših vsakdanjih borbah zoper strasti, pa se žar ljubezni zmanjšuje po neštevilnih malih grehih in po izprijenosti naše narave. Toda, kakor telesna hrana telo, izmučeno, oslabiljeno, opešano, zopet poživi, pokrepča in usposobi za delo, tako tudi sveto obhajilo kot dušna hrana povrne izgubljene moči in iznova vžge žar ljubezni. Podeli namreč obilnih dejanskih milosti, dušne moči se obnove in dobe novih silnih nagibov za delo in za čednostno življenje.

Pa tudi mali grehi se izbrišejo. Poživi se namreč ljubezen, v ljubezni pa je že stud tudi nad malimi grehi, ki se zato iz duše izbrišejo. Toda sveto obhajilo izbriše male grehe tudi kar naravnost. Saj kot hrana samaposebi odpravlja slabosti in ker namerava združitev v ljubezni, odstrani vse, kar tej združitvi nasprotuje, torej tudi male grehe. Vendar pa se zahteva, da nisi nanje navezan in da jih nekako obsojaš, ako bi bil pa nanje navezan, se ti ne morejo izbrisati. — Oh, koliko vredna

je ta korist svetega obhajila! Za dušno in duhovno življenje je nikakor ne moremo preceniti. Saj brez te koristi ne bi mogli napredovati v krščanskem življenju in bili bi v vedni nevarnosti, da milost božjo samo izgubimo.

Sveto obhajilo nas nazadnje razveseljuje. Pri telesni hrani imamo sladek užitek, ki ga je Stvarnik zato združil s hrano, da se ne bojimo truda, ki je potreben, da si hrano pridobimo in prislužimo. Slično tudi sveto obhajilo razveseljuje in razvedruje obhajanca. Po tej hrani, po kateri se vernik z Gospodom samim tesno združi, začuti, kako sladak je Gospod; začuti mir in veselje življenja v Bogu; zajema poguma in tolažbe v bojih in trpljenju vsakdanjega življenja, moči in odpornosti zoper hude izkušnje; začne prezirati svet in njegovo ničemurnost, navduševati pa se za vse, kar je v čast božjo in v zveličanje duš. Ali ne opazimo te razpoloženi pri vseh, ki hodijo radi k svetemu obhajilu?

To dušno veselje in razpoloženje prihaja iz bližine in pričujočnosti samega Jezusa, ki smo ga prejeli pod svojo streho, posebno pa iz obujanja žive vere in iz plamtečih čuvstev ljubezni in pobožnosti, h katerim nam sveto obhajilo podžiga naše srce. Ta živa vera, ta plamteča ljubezen, ta sveta čuvstva nam vzbujajo v srcu neko posebno blaženost in radost in srečo. — Iz tega pa vidiš, da tega veselja ne boš občutil, ako se sam zanj ne prizadevaš, ako se ne potrudiš obujati vere, ljubezni, vdanosti, sklepov, prošenj; pa tudi malomarnost, raztresenost, svetne skrbi, navezanost na stvari, mučna opravila, nemir življenja, mali grehi morejo ta užitek zmanjšati ali celo popolnoma zaprečiti.

c) Telesne koristi.

Kaj pa telo in kaj telesno poželenje? Ali sveto obhajilo vpliva tudi nanj! Že sami posebi moramo misliti, da ne bo brez koristi za telo, ako je po svetem obhajilu v njem samo deviško Telo Gospodovo. Vemo pa tudi, da se mora odrešiti, torej tudi posvetiti ves človek, njegova duša in njegovo telo.

Kar ti pove tvoj razum, to se tudi zares dogodi. Kajne, že splošna korist svetega obhajila je ohranitev in pomnožitev dušnega življenja. Da sveto obhajilo to doseže, mora podeljevati posebnih dejanskih pomoči zoper vse nevarnosti tega življenja; ker pa dušnemu življenju preti največja nevarnost ravno od mesene poželjivosti, mora sveto obhajilo dati potrebnih moči, da se ta strast premaguje.

Tedaj že odtod prihaja iz svetega obhajila pomoč telesu. Duša in telo pa nista ločena, nista drug poleg drugega, marveč sta tesno zvezana, takorekoč med seboj prepletena, da postane iz obeh ena človeška narava. Zato pa tudi drug na drugega vplivata. Ako je v duši posebno jasno spoznanje, čuti se nekaka vedrost tudi v telesu; ako je v duši večje veselje, žalost, kesanje, ljubezen, pogum, vse to občutimo v telesu, v katerem prekipava bolj zbujeno dušno življenje. No, po svetem obhajilu pa se vzbuja in pomnožuje dušno življenje; po dejanskih milostih zažari v duši sveta ljubezen, volja se navduši za čednosti, um se napolni z novo lučjo, vsa duša je nekako polna novega življenja in svetih občutkov. Ali ta sveti ogenj v duši ne bo prevzel tudi telesa? Ali ni res, da po svetem obhajilu, posebno po pogostem, srce bije bolj živahno, da se lice razvedri in se mu barve požive, da so oči nekako žarne svetega ognja, da je jezik bolj obrzdan, da se vsa telesnost in zunanost človeka nekako izpremeni ter pridobi nekako posebno milino in lepoto?

Čudiš se tej moči svetega obhajila; toda izkušnja uči, da je res tako. Pa še nekaj pomisli. Pri svetem obhajilu pride Gospod Jezus telesno vate, On postane takorekoč eno telo s Teboj, Tvoje telo postane nekako Njegovo telo. Kako je s tem Tvoje telo povzdignjeno v časti in dostojanstvu!

In ali se Gospod za to telo ne bo posebej zavzel in ga posebej varoval, da se ne bi omadeževalo, da se ne bi ognusilo, ampak da bi se poželjivost bolj in bolj zmanjševala in se Tvoje telo vedno bolj približevalo pove-

ličanemu telesu Gospodovemu? To se pa godi z notranjimi milostmi, da se poželjivost oslabljuje in z zunanjimi milostmi, po katerih se preprečuje, da se poželjivost ne vzbuja. Upanje in pravico do teh posebnih pomoči podeljuje ravno sveto obhajilo, v katerem se naše telo tako tesno združi z Gospodovim telesom.

Sedaj pa sodite sami, kako potrebno je sveto obhajilo za vse, ki hočejo lepo dišečo lilijo svete čistosti ohraniti neomadeževano, ali pa se izkopati iz blata nečistosti, v katerega so morda že globoko zabredli. Posebno deviška čistost brez svetega obhajila ni mogoča; čistost se mora s svojimi koreninicami vzrasti v sveti Zakrament, da iz njega srka moč in življenje. Zato pa tudi vidimo, da je miza s tem nebeškim kruhom pogrnjena vsak dan tam, kjer se živi v deviški čistosti, pogrnjena v samostanih, kjer čiste device žive edino za Boga in za pomoč svojega bližnjega, pogrnjena tudi v svetu za vse, ki hočejo posebno v mladih letih neomadeževano obvarovati svoje sicer poželjivo telo.

Toda ne le v življenju, ampak še celo po smrti se kaže vpliv svetega obhajila na naše telo. Saj je tako zatrdil sam Zveličar rekoč: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ga bom obudil poslednji dan.“¹ Kako se bo to zgodilo?

Najpoprej moramo reči: Ker sveto obhajilo pomnožuje posvečujočo milost božjo in pomaga posebno za stanovitnost do konca, zato pripomore tudi po smrti za slavno vstajenje. Toda še nismo opisali vsega vpliva svetega obhajila za slavno vstajenje. Saj Gospod tako govori, kakor da je sveto obhajilo pogoj za vzbujanje poslednji dan. Zato moramo reči, da sveto obhajilo podeljuje posebno pravico za slavno vstajenje in pravico za prav posebne pomoči potrebne za tako vstajenje, katerih ne bi dobili, ako svetega obhajila ne bi bilo. Nazadnje še lahko trdimo: kakor ima telesna hrana moč in namen, da razvije telo do največjega razvitka, mora tudi dušna hrana, ki je Telo Gospodovo, imeti moč in namen razviti

¹ Jan. 6, 55.

telo do nadnaravne popolnosti, katera se doseže v slavnem vstajenju in v doseženi večni blaženosti.

Preljubi v Kristusu! Ako še enkrat premislimo vse koristi svetega obhajila, kakor sem Vam jih lepo po vrsti razložil, ali ne bomo Gospodu Jezusu za to pomoč hvaležni iz dna srca, ali ne bomo zaželeli udeleževati se teh koristi v najobilnejši meri in ali ne bomo obžalovali, kar smo do sedaj zamudili, zamudili posebno v svojih nevarnih mladih letih?

3. Priprava za sv. obhajilo.

Kajne, kolike koristi nam prinaša sveto obhajilo? Tako natanko se Vam morebiti ta nauk še ni razložil. No, ali ne bi bili prav vsi radi deležni teh koristi na duši in na telesu, za časnost in za večnost? Pravitako: toda pri svetem obhajilu se Vam bodo te koristi podelile le, ako ste za to dobro pripravljene. Silno važno je, da tudi to znate. Kaka priprava je torej potrebna.

Da se udeležite splošne koristi, namreč, da se Vam pomnoži posvečujoča milost božja, je potrebno samo to, da niste v smrtnem grehu, kadar pristopite k mizi Gospodovi. Življenje imate, hrano zaužijete, življenje se pomnoži; saj ga pomnoži zakrament sam po sebi, ako ni kake zavire, kar bi bil edino smrtni greh.

Da se pa doseže ne le splošna korist, ampak našteje posebne koristi, da torej sveto obhajilo obrodi vse svoje sadove, je pa potrebna še posebna dejanska priprava. Človek mora tudi sam storiti, kar more, da bo za sveto obhajilo čimbolj vreden; ako se človek tudi sam prizadeva, se temu prizadevanju spodobiti podelitev večje milosti.

Zato je potrebno, da obujaš dejanje vere, upanja, ljubezni, počestčenja, poniževanja, kesanja, hrepenenja. V teh obuditvah se pa posamezni ljudje mnogo razlikujejo; nekateri so bolj površni, malomarni, počasni; drugi bolj vneti, goreči, željni, — pa se zato razlikujejo tudi koristi.

Ker je obhajilo izredno sveto dejanje, se vsaj nekoliko priprava zahteva; kdor bi jo opustil, bi zagrešil proti spoštovanju do vzvišenega opravila, bi storil mali greh.

Seveda se ne zahteva od vseh enako goveča in srčna in popolna priprava, ampak tu se zahteva ravna po napredku v duhovnem življenju pcedincev. Kako bi se od otroka ali od navadnega človeka zahtevalo toliko in take priprave, kakor se more in mora zahtevati od redovnikov, duhovnikov in od drugih ljudi, ki se z duhovnim življenjem bolj pečajo in so v njem že mnogo napredovali! Da, za preproste ljudi bi zadostovalo, ko bi se radi vere v sveti Zakrament prizadevali, pristopiti spoštljivo in dostojno, posebnih molitev pa ne bi opravili.

Kaj pa mali grehi, ali preprečijo koristi in milosti svetega obhajila? Tudi to vprašanje je važno, ker izkušnja uči, da tudi obhajanci store v življenju več ali manj malih grehov, ki jim morda ob času svetega obhajila še niso odpuščeni. Da, morda se celo pri svetem obhajilu kaj malega pregreše ali imajo vsaj radovoljno nagnjenje do samoljubnosti, ničemurnosti, nevolje, prevelike radovednosti, slastnih jedil in sličnih malih slabosti. Ako se v teh slabostih obhajajo, ali se jim podele koristi svetega obhajila?

Kdor pristopi k svetemu obhajilu sicer v milosti božji, toda omadeževan z malimi grehi, dobi sicer splošne in posebne milosti svetega obhajila, toda navadno ne v popolni, ampak v manjši, morda v jako majhni meri.

Mi vemo, da mali grehi ne uničijo posvečujoče milosti božje, ampak more oboje skupno biti v duši. Ako torej pristopiš k mizi Gospodovi pa imaš na duši male, ne še odpuščene grehe, se Ti milost božja vendar le more pomnožiti. Isto velja celo tedaj, ako pri svetem obhajilu samem kaj malega zagrešiš, ker si morda bolj malomaren in raztresen in površen. Saj sveto obhajilo kot hrana že samoposebi daje duši življenjskih moči, če se le zaužije. Vendar pa morejo mali grehi, storjeni poprej ali pa ravno pri

svetem opravilu, zmanjšati mero splošnih in posebnih koristi.

Pa kako je to mogoče! Ali nismo slišali, da se s svetim obhajilom mali grehi naravnost izbrišejo? Da, toda le pod pogojem, da jih obžaluješ, da zanje več ne maraš, da premaguješ tudi nagnjenje do njih. Ako si pa do malih grehov še nagnjen, ako si ničemuren, prevzeten, jezljiv, zamerljiv, nevoščljiv, len pri molitvi in raztresen, in teh slabosti se popravljaš, ampak si vedno enak, se ti grehi ne odpuste, ampak preprečujejo koristi svetega obhajila, da se Ti podeli le v prav majhni meri. Saj ravno dejanski mali grehi kvarijo pripravo za sveto obhajilo, da je morda prav slaba, poprej storjeni pa, posebno ako so mnogoštevilni, zmanjšujejo gorečnost, prisrčnost, iskrenost priprave, od katere zavisi mera milosti svetega obhajila.

Vkljub temu se pa ne zahteva, naj bi hodili k svetemu obhajilu samo oni, ki so popolnoma čisti ne le smrtnih, ampak tudi malih grehov in nagnjenja do njih. Ne, saj sveto obhajilo ni plača, ampak sredstvo čednosti; ravno po njem naj bi se počasi izmotali iz grešnih verig, katere nas morda oklepajo. More se svetovati, da pristopaš pogosto k mizi Gospodovi, akoprav ne zajemaš iz nje vseh koristi, katere bi mogel, ko bi bolj pazil in se bolj prizadeval. V tolažbo čuj še nauk cerkvenih učencov, ki pravijo: „Pristopiti k svetemu obhajilu s posameznimi malimi grehi, četudi brez kesanja zanje, ker se jih ne spominjaš, ali ker iz človeške slabosti še ne moreš svojega srca od njih odtrgati, ni ravno nov greh.“

H koncu še to dodam, da se ne more pričakovati, da bi se koristni uspehi svetega obhajila pokazali koj prav očitno. Saj posvečujoče milosti božje in njene mere ne vidiš z očmi; in ta milost, morda visoka mera, more obstati, akoprav bi bilo v duši še nagnjenje do pogrškov in slabosti; posvečujoča milost tudi ne podeli lahkote in spretnosti za čednostno življenje. Zato bi ne bilo prav zahtevati, da mora sveto obhajilo zunanje živ-

ljenje takoj popolnoma predrugačiti. Dokaz za moč svetega obhajila je v tem, da se obhajanci bolj lahko in navadno zdržujejo smrtnih grehov, kar tudi izpričuje življenje onih, ki pristopajo k svetemu obhajilu večkrat.

Ako sedaj pomisliš, koliko se za pripravo k svetemu obhajilu zahteva, moraš pač reči, da jako malo in da je prav lahko sveto obhajilo prejemati vredno in sadonosno. In morda se Ti vzbuja želja po večkratnem svetem obhajilu.

III.

Pogosto sveto obhajilo.

Da, sedaj pride za vse naše življenje premenitno vprašanje, kolikokrat naj bi pristopali k svetemu obhajilu? Da dobimo prav jasen in resničen odgovor, pogledjmo sedanjo navado, čujmo opomin sv. Očeta Pija X., in ubogajmo ga.

1. Sedanja navada.

Pred leti je bilo sveto obhajilo pri nas še prav redko. Navadno so k mizi Gospodovi vsi verniki pristopali ob velikonočnem času, kakor je stroga cerkvena zapoved, ki jo je izdal papež Inocencij III. na lateranskem cerkvenem zboru leta 1215.

Spočetka namreč so kristjani prejemali sveto obhajilo vselej, kadar so bili pri sveti maši, potem vsaj vsako nedeljo; pozneje se je zapovedalo, da najmanj trikrat v letu mora prejeti sv. obhajilo vsakdo. Ko so se pa kristjani še bolj polenili in so sveto obhajilo zamarjali po več let, je cerkveni zbor izdal strogo zapoved, da vsaj enkrat v letu, in sicer o velikonočnem času, mora vsak odrasel kristjan prejeti sveto obhajilo. Ta zapoved veže pod smrtnim grehom; kdor je ne bi izpolnjeval pa bi v tej upornosti umrl, ne zasluži cerkvenega pogreba.

Iz tega spoznate, da navada iti k svetemu obhajilu samo enkrat v letu, je skrajna meja in da je sveta Cerkev to mejo postavila le prisiljena po lenobi večine kristjanov, ki še enkrat v letu ne bi prišli k mizi Gospodovi, ko bi tako stroge postave ne bilo.

Vendar pa je bilo pri nas precej vernikov obojega spola, ki so prejeli svete zakramente tudi v adventu kot prav dobro pripravo za mile božične praznike. V mnogih krajih se fantje in možje te navade drže še sedaj. Sveto obhajilo jim je nekaj neljubega, zoprnega, težkega, še teže pa sveta izpoved pred njim.

Toda, hvala Bogu, zmeraj manj je takih župnij, v katerih bi večina mladeničev in mož šla k svetemu obhajilu samo dvakrat na leto. Že se nahaja precej župnij, kjer pristopajo možje k mizi Gospodovi vsaj vsake kvatre, na tri mesece, torej v letu štirikrat. V ta namen se porabi Marijini majnik ali dan celodnevnega češčenja presv. Rešnjega Telesa ali kako romanje k znanim svetiščem Matere Božje.

Večji napredek pa nahajamo pri možeh, ki so v tretjem redu, pri mladeničih, ki so pri Orlih ali v Marijini družbi, sploh pa pri ženah in dekletah. Od leta do leta se množe mesečna, tedenska, celo vsakdanja sveta obhajila, kar je dosti veselo znamenje probujenega verskega življenja.

Je pa tudi po želji presvetega Srca Jezusovega. Saj smo o tem že govorili. Zakaj se nam je zapustil pod podobo hrane? Ali ne zato, da bi nam še te podobe klicale v spomin, naj si to hrano privoščimo večkrat, ako hočemo, da ne opešamo, kakor opeša telo, ako se mu ne da večkrat dobre hrane? In ali nismo čuli Njegove trditve, da ne bo imel življenja v sebi, kdor ne uživa te hrane? Spomnim še na to, da je Gospod to hrano primerjal z mano, ki so jo Izraelci dobivali v puščavi vsakega dne; ali s to podobo ni hotel povedati, naj to hrano uživamo vsak dan ali vsaj prav pogostokrat?

Cerkveni zbor tridentinski izreka isto željo, da bi verniki pristopali k svetemu obhajilu vselej, kadarkoli so pri sveti maši, in sploh naj bi ta nadnaravni kruh uživali prav pogostokrat.

Kar pa želi Kristus in priporoča sveta Cerkev, na to naj nas nagiba tudi naša lastna korist. Ti vendar želiš srečno umreti, torej

umreti v stanu posvečujoče milosti božje. Gorje, ako bi Te smrt dohitela v smrtnem grehu. Ako sebe ljubiš in sebi dobro hočeš, moraš za življenje uporabljati vsa ona sredstva, ki so potrebna, da si ohraniš in pomnožiš posvečujočo milost božjo in da se obvaruješ smrtnega greha. Katero sredstvo je pa za to najboljše? Ali ne ravno sveto obhajilo? Saj smo že čuli o splošnih in posebnih koristih svetega obhajila, o koristih za dušo in za telo, posebno o tej koristi, da le z njegovo pomočjo moremo zmagati najhujšega svojega sovražnika, namreč meseno poželenje.

To je vzrok, zakaj jaz, odkar sem v Ljubljani, večkratno sveto obhajilo priporočam prav vsem in pozdravljam kot znak probujenega verskega življenja, probujene verske zavesti dejstvo, da se v naši škofiji sveto obhajilo sedaj splošno mnogo večkrat prejema, kakor v poprejšnjih časih.

2. Opomin Pija X.

Da Vas vse v tem prenovljevanju duha še bolj utrdim, naj Vam razglasim opomine in navodila svetega Očeta Pija X. z dne 20. decembra leta 1905.

V tem listu se sveti Oče najpoprej pri- tožujejo, kako je v teku časa prvotno pogosto sveto obhajilo prenehavalo, potem pa k večkratnemu, k pogostemu svetemu obhajilu vabijo prav vse vernike in jasno razlagajo pogoje za to.

Do sedaj namreč tudi učeni in pobožni cerkveni možje niso bili edini v nauku, kake priprave je treba onim, ki bi k sveti mizi radi prav pogosto, morda vsak dan — prihajali. Nekateri so zahtevali posebno čistost srca, da celo čistost od nagnjenja na male slabosti in greha. Splošno se je nekako mislilo, da kmetski ljudje pač ne bi smeli in mogli svetega obhajila prejemati pogostokrat. Le kake stare ženice in prav posebno pobožna dekleta naj bi se obhajala vsako nedeljo ali pa še katerikrat med tednom.

Tej neednosti in negotovosti so pa sveti Oče storili konec z omenjenim pismom pred

štirimi leti. Čujte njihova navodila! Sveti Oče pravijo:

1. „Pogosto in vsakdanje sveto obhajilo, ki ga naš Gospod Jezus Kristus in sveta Cerkev tako srčno želita, naj bo vsem kristjanom kateregakoli stanu in poklica na voljo; nikomur naj se ne odreka, kdor je v posvečujoči milosti božji ter ga želi s pravim namenom in pobožnim srcem prejeti.“

Vidite, sveti Oče govore o pogostem in vsakdanjem svetem obhajilu. In o tem pravijo, naj bo na voljo vsem kristjanom kateregakoli stanu ali poklica. Nikdo ni izvzet! Nebeška miza je vsak dan za vse pogrnjena. Vsakdo more priti k njej, ako je v posvečujoči milosti božji, pa ima pravi namen in pobožno srce. Torej le oni naj ne pristopi k tej mizi, kdor je v smrtnem grehu in nima dobrega namena. Kaj pa je pravi namen? Čujte besede svetega Očeta, ki pravijo:

2. „Pravi namen pa je tedaj, če kdo želi prejeti sveto obhajilo ne iz navade, ničemurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje z njim v ljubezni združil ter bi z božjim lekomo pomogel svojim slabostim in pomanjkljivostim.“

Ali tega namena nima prav lahko vsak človek, naj bo še tako preprost? K mizi Gospodovi vendar ne boš hodil iz same navade, to je malomarno, brez zbranosti, brez misli na sveto dejanje, pa tudi ne iz ničemurnosti, češ, kako boš lep v očeh ljudi, ali pa iz človeških ozirov, da bi se ljudem prikupil, ali se komu ne zameril, ampak šel boš zato, ker Te pogosto sveto obhajilo obvaruje smrtnih grehov, Te očisti malih grehov, Ti je v pomoč zoper meseno poželjivost in te vname za sveto ljubezen do Boga in do krščanskega življenja. Glej, samo to, kar se razumeva še samoposebi je priprava za vredno pogosto sveto obhajilo. Ali je potrebno še kaj drugega? Sveti Oče pišejo dalje?

3. „Cetudi je kar najbolj želeli, da bi bili vsi, ki pogosto ali celo vsak dan prejemajo sveto obhajilo, brez malih grehov, ali vsaj brez popolnoma radovoljnih, ter brez nagnjenja

do njih, vendar zadostuje, da so vsaj brez smrtnega greha s trdnim sklepom nikoli več ne smrtno grešiti; ako imajo tak trden in resničen sklep, ni mogoče, da se ne bi, če vsak dan prejemajo sveto obhajilo, počasi bolj in bolj oprostili tudi malih grehov in nagnjenj.“

Sveti Oče nam razlagajo, kaj se poleg dobrega namena sicer močno želi, kaj pa vendarle zadostuje. Želi se prostost vsaj od radovoljnih malih grehov in od nagnjenj do njih. To se sicer želi, da bo sad svetega obhajila večji, ne zahteva se pa ne, ker, tako visoko se povzpeti, je prav težko. No, kaj se pa zahteva? Nič drugega ne, kakor prostost od smrtnega greha in sklep smrtno ne grešiti. Zahteva se torej za pogosto sveto obhajilo ravno toliko in nič več, kakor za redko. To je pa vendar neizrečeno majhna zahteva in prav za vsakega mogoča. Saj vendar ne želiš smrtnega greha! Kajne, kako se s tem naukom svetega Očeta ujema, kar smo poprej govorili o potrebni pripravi za sveto obhajilo? Glej, ako smrtnega greha nimaš in si trdno sklenil, da se boš smrtnega greha varoval, je upati, da se počasi oprostiš tudi malih grehov in nagnjenj do njih. Vendar pa je ob času obhajila samega potrebno pobožno srce, ako hočeš, da ga prejmeš ne le vredno, ampak da boš sprejemljiv za prav obilne koristi. Tudi o tem govore sveti Oče in pišejo:

4. „Ker pa zakramenti nove zaveze sicer vsakikrat podele milost, kadar jim sami ne delamo ovire, a vendar vedno tem večjo, čim bolj smo pripravljeni, zato se je treba za sveto obhajilo skrbno pripraviti in po svetem obhajilu zahvaliti primerno močem, stanu in poklicu“

V teh besedah povedo sveti Oče dva nauka. Prvi je nauk, da sveti zakramenti dele milosti že kar po sebi, le ovir jim ne smeš postaviti. Ovira za milosti svetega obhajila je edino smrtni greh, saj hrana koristi edino živim, ne pa mrtvim. Ako torej nisi v smrtnem grehu, ko pristopiš k svetemu obhajilu, dobiš njegove koristi. Toda ali ne želiš, da bi dobil te koristi v največji meri?

Kaj je pa za to potrebno? O tem smo že govorili, pa tudi sveti Oče pravijo, da je zato potrebna posebna priprava pred svetim obhajilom. S pripravo in zahvalo svoje srce tako-rekoč razširiš, da more več držati.

Mislil boš, da dobra posebna priprava presega Tvoje moči, in zato ne boš mogel pogostoma k svetemu obhajilu. Toda ne boj se! Rekli smo že in tudi sveti Oče pravijo, da ta priprava naj bo primerna močem, stanu in poklicu. Delavec mora hitro v tovarno, dekli se mudi domov, gospodinja že vse doma čaka: za take zadostuje pobožnost nekolikih minut; pa tudi gredoč domu lahko misliš na Jezusa, ki ga imaš v svojem srcu, pa ga moliš, prosiš, ljubiš in častiš. Ali preprost človek, ta tudi ne more storiti toliko, kolikor izobražen kristjan. Bog gleda na srce in na voljo.

Kaj pa, ali boš hodil k svetemu obhajilu kar poljubno, kadar in kolikokrat boš hotel? Ne, nekoliko si pa še omejen, kar tudi sveti Oče omenjajo, rekoč:

5. „Da bodo pa prejemale verniki pogostno in vsakdanje sveto obhajilo z večjo rabsodnostjo in z večim zasluženjem, je treba izpovednikovega sveta.“

Te besede svetega Očeta so prav modre. Človek bi samega sebe lahko prevaril, ker se je težko spoznati. Oni, ki so prav natančne vesti, ne bi upali pristopiti, oni pa, ki so bolj lahkoumni in površni, bi pa predrzno pristopali. Zato naj se izpovednika vpraša za svet. Izpovednika le ubogaj; ako pristopaš iz pokorščine, imaš večje zasluženje in si tudi Gospodu bolj všeč. Izpovednika se pa ne boj; ako bode videl, da nimaš smrtnega greha, imaš pa dober namen, Ti bo rad dopustil sveto obhajilo tolikokrat, kolikorkrat boš pristopiti hotel in utegnil.

Tako sveti Oče. Kako moramo biti hvaležni Bogu in svetemu Očetu za tako krasno in za nas razveselivno navodilo! Živimo v težkih in nevarnih časih, v časih strasti, uživanja, jeze, sovraštva, nečistosti, divjih bojev zoper sveto vero: Kako bi mogli obstati, da ne pademo, ako ne bi imeli one svete, zdrave

in močne hrane, ki nas poživlja in krepi, da se borimo zmagonosno do smrti. In ta hrana, ki je tako nujno potrebujemo, se nam ponuja, pristop k njej se nam tako olajšuje, da je treba le še nekoliko pravega spoznanja in dobre volje, pa jo uživamo prav lahko pogostokrat, tudi vsak dan. Sveti Oče nas vabijo, da bi k tej mizi pristopali prav pogostokrat: ubogajmo jih!

3. Ubogajmo.

Sveti Oče vabijo vse k pogostejšemu svetemu obhajilu. Jaz Vam pa kličem: ubogajte! Zakaj?

Prvič, ker Vas sveti Oče vabijo. Kadar sveti Oče nastopijo kot učenik vesoljne Cerkve, govore kot namestnik samega Jezusa; zato imajo kot tak prav posebno pomoč božjo, da zadenejo ravno to, kar je resnično in časovim potrebam primerno. Le prepričani bodite, da za potrebe našega časa ne zadostuje več redko, ampak le bolj pogosto sveto obhajilo.

Drugič, ker so nevarnosti naših duš velike. Ali ni dandanes naša sveta vera bolj v nevarnosti kot kdaj, ali ni v nevarnosti medsebojna ljubezen, ali ni le preveč priložnosti za smrtne grehe? Ne samo v mestih je mnogo odpadnikov, hudih sovražnih nasprotovanj in le preveč greha najgršega uživanja, ampak tudi po deželi se izkuša širiti brezverstvo po časnikih, knjigah, društvih, tudi po deželi se hujska hiša zoper hišo, sosed zoper soseda, tudi po deželi se ljudje odvrčajo od molitve, od službe božje zoper in od svetih zakramentov, tudi po deželi je le premnogo pohujšanja. Kako se boš rešil teh nevarnosti? Najboljše sredstvo je ravno bolj pogosto sveto obhajilo, h kateremu Ti je pristop tako olajšan. Saj je sveto obhajilo zakrament vere in ljubezni in moči zoper poželjivosti in zoper smrtne grehe sploh. Zato prihiti k mizi Gospodovi pogostokrat, da si ohraniš vero in ljubezen in sploh posvečujočo milost božjo.

Tretjič, ker nam sveto obhajilo toliko koristi prinaša. Ali ne znaš ceniti vrednosti

milosti božje in vseh raznih čednosti, katere Ti sveto obhajilo pomnožuje; ali ne znaš ceniti srečne smrti, častitljivega vstajenja in večne blaženosti? Vse to Ti zagotovi pogosto sveto obhajilo.

Četrtrič, ubogajte posebno Vi mladeniči in dekleta! Ali niso ravno v Vaših letih strasti najbolj divje, ali se ne užiga v Tebi ogenj poželjivosti, ali Te ne vabijo in mamijo v nevarnosti strastni tovariši po gostilnah in pri ponočevanju, ali Te ne vleče grešno znanje? In ako se vsem tem strastem vdaš, ali si srečen, zadovoljen, imaš li mir v srcu, doma, pri družbi? O grozne nesreče v mladih letih! Ali ne boš želel, da se je obvaruješ? Želiš li to? Torej k svetemu obhajilu večkrat, bolj pogostoma; ako pride v Tvoje srce sam Zveličar Tvoj z milostmi, se Ti bo dušno življenje pomnožilo, se Ti bo v srcu vnela sveta ljubezen, bo po milosti Jezusovi pojemaš žar poželjivosti, Ti bo v razumu vse bolj jasno spoznanje in mogel boš strasti premagati, dušo ohraniti v milosti božji, telo pa v čistosti in neomadeževano, neoskrunjeno. Ako si se navadil na skrivne grehe z drugimi ali sam s seboj, je strast tako silna, da je ne moreš premagati brez posebne pomoči božje, katero Ti bo dal Jezus, ako se v svetem obhajilu pogostokrat z njim združuješ; obhajilo v letu enkrat, dvakrat, trikrat ne zadostuje; ako se hočeš greha oprostiti, ako hočeš raztrgati sramotne verige, na noge, pristopaj pogostokrat, pristopaj mesečno, vsak teden, morda še večkrat v tednu; ako tega ne storiš, ostaneš suženj strasti.

Petič, ubogajte možje in žene. Najpoprej vprašam Vas može, ali niste Vi v velikih nevarnostih, posebno v nekaterih krajih, po mestih, po tovarnah, po železnicah, v raznih službah? ali Vas ne premaguje prevzetnost, svojeglavnost, jeza, uživanje? Hočete li ostati sužnji teh strasti? Ne, vrzite s sebe njihov jarm! Od kod pomoči? Od pogostejšega svetega obhajila. O kako lepo je v hišah, v vaseh, v občinah, kjer pristopajo možje bolj pogostokrat k svetim zakramentom! Koliko je več

miru, prijateljstva, skupnega dela, treznosti, zakonske zvestobe! In kako vleče zgled mož in vpliva na mladino!

Kaj pa žene? O, Ve ste šele prave mučenice! Koliko bridkosti in skrbi imate kot gospodinje, koliko kot žene in koliko šele kot matere! Ali ne boste omagale pod težkim križem? Boste, ako Vam ne pomaga križani Jezus, ki prihaja k Vam po pogostem svetem obhajilu. Žene! ali ne čutite njegove pomoči? namreč one žene, ki rade večkrat pristopate k mizi Gospodovi?

Šestič, starši, prosim Vas, nagibajte svoje otročiče, da bodo k svetemu obhajilu hodili radi ne samo mesečno, ampak na štirinajst dni, vsak teden, pa še med tednom. Kako ima Jezus otročiče rad, pustite in vodite jih k Njemu! Naj se jim pomnožuje posvečujoča milost božja in z njo sveta ljubezen do Boga, do krščanskega življenja, do svete sramežljivosti in neomadeževane čistosti! Ali si ne želite takih otrok? Gotovo, zato pa ubogajte svetega Očeta in pomagajte duhovnim pastirjem, da bodo mogli Vaše otroke navaditi na pogostejše sveto obhajilo.

Sklep.

K sklepu Vas prosim, ne pozabite naukov, ki sem Vam jih sedaj razložil.

Trdna, neomabljava naj bo Vaša vera v presveti Zakrament, saj ga je ustanovil sam Jezus Kristus, pravi Bog; zato pa bi mogel tajiti ta presveti Zakrament le oni nesrečnež, ki je zatajil samega Jezusa.

Visoko cenite sveto obhajilo, ki Vam ga je pripravil Gospod, da ne izgubite življenja milosti, marveč si ga pomnožujete in boste vredni po smrti priti v sveta nebesa, tja v pravo domovino, tja k Očetu.

Pristopajte k mizi Gospodovi prav radi, pogosto, saj Vas vabi sam Gospod, vabi Vaša mati sveta Cerkev, vabijo sveti Oče, papež Pij X. Ali se boste takim vabilom ustavljali?

Teh naukov torej ne pozabite; izpolnjujte jih sami, pa tudi svoje otroke, svojo družino na to napeljujte!

Zato naj blagoslov Boga Očeta in Sina in Svetega Duha pride nad Vas in naj Vami ostane vekomaj. Amen.

V Ljubljani na Novega leta dan, 1. januarja 1910.

✠ Anton Bonaventura
knezoškof.

2.

Postna postava za ljubljansko škofijo.

Pooblaščen od svetega Očeta dne 14. junija 1906, morem za našo škofijo dopustiti tudi za tekoče leto glede posta mnoge polajšave od splošne cerkvene postave. Vsi verniki naj pazijo na sledeče določbe:

I. *Dnevi strogega posta*, t. j. dnevi, o katerih se ne sme meso jesti in je dovoljeno samo enkrat se nasititi, so:

1. Pepelnična sreda in zadnji trije dnevi velikega tedna.

2. Petki v štiridesetdanskem postu in v adventu.

3. Srede, petki in sobote v kvaternih tednih.

4. Vse od Cerkve zapovedane vigilije, t. j. dnevi pred Binkoštimi, pred praznikom svetega Petra in Pavla, vnebovzetja Marijinega, vseh svetnikov, brezmadežnega spočetja in pred Božičem.

II. *Dnevi nekoliko polajšanega posta*, t. j. o katerih je dovoljeno le enkrat se nasititi, zraven pa dovoljeno opoldne jesti meso, so:

1. Vsi ostali dnevi štiridesetdanskega posta razen nedelj.

2. Srede v adventu.

III. *Dnevi same sdršnosti od mesa*, t. j. dnevi, o katerih je dopuščeno večkrat se nasititi, ni pa dovoljeno mesa jesti, so:

Vsi ostali petki vsega leta.

IV. *Ob sgoraj* (pod I. in III.) *prepovedanih dnevih je vendar dovoljeno meso jesti*:

1. V vsej škofiji, kadar na prepovedan dan pride cerkveno zapovedan praznik.

2. V onih krajih (ne v celih župnijah), kjer se slovesno obhaja praznik cerkvenega patrona ali pa je semenj.

3. Nekaterim osebam, in sicer:

vsak dan smejo meso jesti delavci v rudokopih in v tovarnah, izprevodniki po železnicah, popotniki, kadar morajo jesti v železniških gostilnah; vsi, ki so z družino in postrežniki zavoljo zdravja v kopelih; vsi, ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi.

V. Vse postne dni je dovoljeno postne jedi zabeliti s svinjsko ali sploh tudi živalsko maščobo.

VI. Ob dnevih posta in ob nedeljah v štiridesetdanskem postu se pri istem obedu ne smejo jesti ribe in meso.

Kar se tiče večerje o dneh nekoliko polajšanega posta, prosim in želim, da se zvečer meso ne bi jedlo; vendar pa zavoljo dosedanje navade dopuščam nekoliko mesa tudi pri večerji vsem, razen duhovnikom svetnim in redovnim, katerim tudi ni dovoljeno uživati pri večerji mesne juhe.

Vse one, ki se bodo danih polajšav posluževali, opominjam, naj si pomanjkanje v postu nadomeste z drugimi dobrimi deli, na primer z molitvijo, ako izmolijo dotične dneve po petkrat „Oče naš“ in „Češčena Marija“ na čast petim ranam Jezusovim, ali pa z obilnejšo miloščino potrebnim siromakom.

Gospodje župniki in izpovedniki so pooblaščen, da smejo v slučajni resnični potrebi prepoved o zauživanju mesa še bolj zljajšati, vendar pa ne več, kakor samo na eno leto. Kdor méni, da mu je stalne dispenze ali polajšave potreba, naj se zastran tega obrne na kn.-šk. ordinariat.

✠ Anton Bonaventura
knezoškof.

3.

Antonius Bonaventura

durch Gottes und des apostolischen Stuhles Gnaden Fürstbischof von Laibach

allen Gläubigen seiner Diözese Heil und Segen von unserem Herrn und Heilande Jesus Christus.

Jedem Beobachter unserer Zeitverhältnisse kann eine besonders auffallende Doppelercheinung nicht entgehen. Je mehr nämlich das allerheiligste Altarssakrament von den Irr- und Ungläubigen verhöhnt und gehaßt wird, desto mehr nehmen auch der Glaube, die Liebe und die Verehrung desselben zu.

Die Anbetungsstunden werden immer mehr besucht, die Herz-Jesu-Andacht wird in immer weitere Volkskreise verbreitet, die Kommunionen werden immer häufiger, die Sakramentsprozessionen jährlich feierlicher.

Sehet ihr nicht da den Finger Gottes, der die Herzen der Menschen leitet und lenkt? Gerade der lebendige, tatkräftige Glaube an das größte Geheimnis unserer heiligen Religion soll als ein recht wirksames Heilmittel gegen den immer weitere Kreise ergreifenden Unglauben dienen.

Ich glaube, daß ich im Sinne dieses Winkes der göttlichen Vorsehung handle, wenn ich in diesem jährigen Hirtenbriefe über das allerheiligste Sakrament spreche. Dazu drängt mich auch das Sendschreiben unseres Papstes Pius X. vom 20. Dezember 1905, in welchem er alle Gläubigen zu einer recht häufigen Kommunion einladet.

Aus diesen Gründen habe ich mir vorgenommen, 1. über die Wahrheit der Eucharistie, 2. über die heilige Kommunion und 3. über den häufigen Empfang derselben zu euch zu sprechen.

1. Die Wahrheit der Eucharistie.

Die Eucharistie ist wohl das größte Geheimnis unserer heiligen Religion, sie ist für unseren Verstand einfach unergründlich. Ist nun die Wahrheit der Eucharistie verbürgt? Gott verlangt unsere Zustimmung, unseren Glauben, weshalb wir erwarten dürfen, er werde auch für genügende Beweise gesorgt

haben, damit unser Glaube ein vernünftiger genannt werden könne.

Und in der Tat! Gott hat unsere Erwartung nicht getäuscht, sondern diese Wahrheit mit einer Wolke von Beweisen umgeben, die bei aller Einfachheit so lichtvoll und klar sind, daß sie im Geiste des einfachen Christen sowohl, als auch des Gelehrten einen über allen Zweifel erhabenen Glauben erzeugen müssen.

Wir wollen nur drei Beweise recht kurz und einfach erwägen.

Der erste Beweis für die Wahrheit der Eucharistie ist der fortwährende Glaube der katholischen Kirche. Wie wir jetzt glauben, die Eucharistie sei der wahre Leib und das wahre Blut unseres Herrn Jesus Christus unter den Gestalten des Brotes und des Weines, so hat die Kirche von Anfang an ununterbrochen geglaubt.

Zum Beweise dessen dienen die Schriften der heiligen Väter, angefangen vom hl. Ignatius aus dem Beginne des 2. Jahrhunderts hindurch bis zum hl. Franz Salesius und Alfons Liguori in der neuen Zeit.

Ein Beweis für den fortwährenden Glauben der Kirche sind auch die glänzenden Kirchen, die herrlichen Kathedralen, die majestätischen Basiliken, gebaut von unseren Vorfahren, um dem unter der Brotgestalt verborgenen Gott eine würdige Wohnung zu bereiten. Derselbe Glaube liegt zugrunde der heiligen Liturgie: der Altar, das Tabernakel, die heiligen Gefäße und Gewänder, die Kniebeugungen, die Andachten und Prozessionen zu Ehren des Allerheiligsten. Zeugen dafür sind auch die feierlichen Aussprüche der Konzilien, wodurch die Kirche ihren Glauben bestätigt und die Irrtümer eines Berengar im 11., eines Luther, Kalvin, Zwingli im 16. Jahrhundert verworfen hat.

Nun, woher besitzt die Kirche diesen Glauben? Zunächst von den Aposteln und von der apostolischen Urkirche. Die Apostel feierten daselbe allerheiligste Geheimnis, wie wir es feiern. Es heißt ja in der Apostelgeschichte:¹ „Die Gläubigen verharrten einmütig im Tempel und brachen das Brot von Haus zu Haus und nahmen Speise in Freudigkeit und Einfalt des Herzens.“ Unter Brotbrechen wurde die Feier der Eucharistie gemeint. Und der heilige Apostel Paulus schreibt an die Korinther:² „Wer unwürdig dieses Brot ist oder vom Kelch des Herrn trinkt, wird des Leibes und des Blutes des Herrn schuldig sein. Es prüfe aber der Mensch sich selbst; und so esse er von diesem Brot und trinke von diesem Kelche; denn wer unwürdig ist und trinkt, ist und trinkt sich das Gericht, indem er den Leib des Herrn nicht unterscheidet.“ Diese klaren Worte bezeugen zur Genüge den Glauben der apostolischen Kirche. Nun die Frage: woher hat die apostolische Kirche diesen Glauben? Der heilige Apostel Paulus belehrt uns darüber; vernehmen wir seinen Bericht.

Der Bericht des Apostels führt uns zum zweiten Beweise für die Wahrheit der Eucharistie, nämlich zur Einsetzung durch Christus. Er schreibt:³ „Ich habe vom Herrn empfangen, was ich euch überliefert habe, daß der Herr Jesus Christus in der Nacht, in welcher er verraten wurde, Brot nahm und dank sagend brach und sprach: Nehmet hin und esset, dies ist mein Leib, der für euch da hingegeben werden wird; dieses tuet zu meinem Gedächtnisse! Gleichweise nahm er auch den Kelch nach dem Mahle, indem er sprach: Dieser Kelch ist der neue Bund in meinem Blute; dieses tuet, sooft ihr trinket, zu meinem Gedächtnisse! Denn sooft ihr dieses Brot esset und diesen Kelch trinket, verkündet ihr den Tod des Herrn, bis er kommt.“

Mit diesen Worten erzählt uns der Apostel die Einsetzung der heiligen Eucharistie genau so, wie uns auch die Evangelien über dieselbe belehren. Drei Evangelisten⁴ berichten uns über diese erhabene Stunde, über dieses größte Wunder, welches die Welt je gesehen, über die Verleihung dieser höchsten Gewalt an die Apostel und ihre Nachfolger. Jeder verständige und vorurteilsfreie Mensch höre und urteile: „Dies

ist mein Leib, dies ist mein Blut, tuet dies zu meinem Andenken!“

„Ich für meinen Teil,“ sagt der berühmte Msgr. Segur, „erkläre laut und unverhohlen, dieses Wort genügt mir, nicht allein um aufs glänzendste zu beweisen, daß Jesus Christus wahrhaft und wesentlich in der Eucharistie gegenwärtig ist, sondern auch mir auf eine ebenso unverbrüchliche Art zu beweisen, daß er wahrer Gott ist: denn nie hat ein Mensch derartiges gesagt, nie hat ein Mensch etwas von der Art sagen können.“

Denken wir uns einmal einen Menschen, der mit der Behauptung vor uns hinträte, er wolle Brot und Wein in sein Fleisch und sein Blut verwandeln und davon, daß man das glaube und sein Fleisch und sein Blut genieße, hänge das ewige Leben ab. Mit welchem Abscheu würden wir uns von einem solchen Menschen abwenden, der bei gesunden Sinnen mit seinen Mitmenschen solchen Hohn und mit dem ewigen Leben solchen Frevel triebe!

Ein Protestant, der Engländer Hig-William, sagt ganz zutreffend: „Man sage nicht, der Glaube an die wirkliche Gegenwart Jesu Christi im Altarssakramente sei trügerisch und falsch! An sich betrachtet ist er freilich zu ungereimt, als daß ein Mensch auf den eigenen Kopf es gewagt hätte, ihn anderen Menschen anzubieten. Hätte ein Apostel ihn seinen Mitarbeitern vorgeschlagen, so würden sie ihn für einen Unsinnigen angesehen und verlacht haben. Weil es unmöglich ist, daß derselbe von Menschen herrühre, darum scheint er von Gott zu kommen und als göttlich verliert er alle seine Ungereimtheit und wenn es noch so unbegreiflich wäre.“

Bedenken wir nun, unter Festhaltung dieser trefflichen Worte, das folgende: Eine Sache, die zu denken, vorzuschlagen und anzunehmen so töricht gewesen wäre, daß sie ihren Urheber sofort lächerlich gemacht hätte, diese Sache hat sich Glauben verschafft in aller Welt, unter Millionen und Millionen aller gebildeten Völker, Stände und Geschlechter, Glauben verschafft bis herauf zum 20. Jahrhundert! Ist das menschlich möglich? Ja, noch mehr, dieser Glaube ist der Mittelpunkt des religiösen Lebens von Millionen geworden, die Seele der katholischen Weltkirche und die eigentliche Größe der edelsten Menschen, der größten Heiligen.

¹ Akt. 2, 46. — ² 1. Kor. 11, 27—29. — ³ 1. Kor. 11, 23—26.

⁴ Matth. 26, 26. ff. — Luk. 22, 19. ff. — Mark. 14, 22. ff.

Wir haben jetzt von den Einsetzungsworten des Heilandes gesprochen. Noch klarer werden uns diese Worte erscheinen, wenn wir sie im Zusammenhange mit den Verheißungsworten Christi betrachten, die er zu Kapharnaum ein Jahr vor der Einsetzung gesprochen hat.¹ Nach dem Wunder der Brotvermehrung fing er an zu den Volksscharen von einem anderen Brote zu sprechen, welches er geben werde: „das Brot, welches ich geben werde, ist mein Fleisch für das Leben der Welt. Da stritten die Juden untereinander und sprachen: Wie kann dieser uns sein Fleisch zu essen geben? Jesus aber sprach zu ihnen: Wahrlich, wahrlich, ich sage euch: wenn ihr das Fleisch des Menschensohnes nicht essen und sein Blut nicht trinken werdet, so werdet ihr das Leben nicht in euch haben. Wer mein Fleisch isst und mein Blut trinkt, der hat das ewige Leben und ich werde ihn auferwecken am jüngsten Tage. Denn mein Fleisch ist wahrhaft eine Speise und mein Blut ist wahrhaft ein Trank. Wer mein Fleisch isst und mein Blut trinkt, bleibt in mir und ich in ihm.“

Nicht wahr, wie klar sind diese Worte! Der Heiland fand jedoch keinen Glauben nicht bloß bei den Juden, sondern auch bei vielen seiner Jünger, welche ihn infolge dessen verließen und nicht mehr mit ihm wandelten.

Trotzdem hat der Heiland nichts widerrufen, sondern sich sogar an seine Apostel mit der Frage gewendet, ob auch sie ihn verlassen wollen. Im Namen aller legte Petrus das ewig denkwürdige Bekenntnis ab: „Wohin sollen wir gehen; Du hast Worte des ewigen Lebens; denn wir haben geglaubt und bekant, daß Du Christus, Sohn Gottes bist.“

So Petrus wie das gesamte christlich gewordene Menschengeschlecht ging mit ihm und rief Jesus von Nazareth zu: „Wir glauben, was Du gesagt und verheißt hast!“ Und woher dieser Glaube an eine so unbegreifliche Lehre? Die Antwort darauf ist leicht: Weil derjenige, der dies alles vollbracht hat, kein bloßer Mensch, sondern zugleich wahrer Gott ist, bewiesen durch sein ganzes Leben, durch die ganze Weltgeschichte, welche man einfach umstürzen müßte, wenn man seine Gottheit leugnen wollte.

Zudem entspricht dieser Glaube einem unverfügbaren Bedürfnisse des menschlichen Geistes und

Herzens, dessen kurze Erläuterung den dritten oben versprochenen Beweis ausmacht.

Tief im menschlichen Herzen ist das Bewußtsein vom Dasein eines persönlichen Gottes eingeschrieben. Dieses Bewußtsein kann zwar verdunkelt, jedoch nie ausgerottet werden. Zu Zeiten einer größeren Not erhebt der Mensch unwillkürlich seine Hände zum Himmel empor und seufzt um Abhilfe. Ja, der Mensch verlangt, seinen Gott in der Nähe zu haben, um zu ihm kommen, vor ihm sein Herz ausgießen, von ihm Trost und Hilfe erlangen zu können. Was sind denn die Tempel, die Altäre und die Götzen der Heiden anderes, als ein lauter Ruf der Menschheit nach der Nähe Gottes? Dasselbe beweist auch der Tempel der Israeliten mit seinem Gottesdienste.

Und Gott ist diesem Herzenswunsche der Menschheit immer entgegengekommen. Im Paradiese verkehrte er sichtbar mit den Menschen, er verkehrte mit den Patriarchen und Propheten, er ließ sich in der Stiftshütte und später im Tempel zu Jerusalem auf eine geheimnisvolle Weise nieder. Doch diese Nähe genügte den frommen Israeliten noch nicht, sie seufzten nach einer noch größeren Offenbarung.

Gott erhörte dieses Seufzen. Der Sohn Gottes ist Mensch geworden und wandelte durch 33 Jahre in Menschengestalt in Palästina. Das Volk ging ihm nach, drängte sich um ihn, hing an seinen Lippen und suchte in jeder Not bei ihm Abhilfe. Der Heiland mußte zum Vater zurückkehren. Wird nun die Erde seiner segens- und erbarmungsvollen Gegenwart beraubt? Sollen die Christenvölker schlechter daran sein, als die Israeliten? Nein, der Heiland wollte auf eine sichtbare, wenn auch geheimnisvolle Art und Weise bei uns bleiben: er setzte das allerheiligste Altarsakrament ein. Wir wissen nun, wo er, unser Gott und Heiland, persönlich gegenwärtig ist, wo wir ihn finden, anbeten und bitten können. Die innerste Sehnsucht unseres Herzens ist vollkommen befriedigt und eben deshalb ist uns der Glaube an das große Geheimnis nicht bloß leicht, sondern süß und trostvoll.

2. Die heilige Kommunion.

Durch seine Gegenwart unter der Brotgestalt wollte der Heiland noch einen ganz besonderen Zweck erreichen. Ueber diesen Zweck belehrt uns die Brotgestalt selbst. Wie das Brot dem Körper zur Nahrung

¹ Joh. 6, 52. ff.

dient und ihm das Leben erhält, so soll auch dieses Sakrament unserer Seele zur Nahrung dienen und ihr das Leben der Gnade erhalten.

Die Seele hat nämlich neben dem natürlichen noch ein ganz und gar übernatürliches Leben, das Leben der Gnade, welches zur Erreichung des Endzweckes, der ewigen Seligkeit, unumgänglich notwendig ist. Dieses Leben wird durch die heilige Taufe in der Seele grundgelegt und, falls es durch eine Todssünde verloren gegangen ist, durch das Bußsakrament wieder hergestellt.

Weil diese beiden Sakramente dem Menschen ein Anrecht auf jene wirksamen Gnaden verleihen, welche zur Erhaltung dieses Lebens notwendig sind, so ist eine neue Hilfe zur Erhaltung dieses Lebens nicht unumgänglich notwendig. Wenn wir jedoch die großen Gefahren, die verschiedenen Versuchungen und Verführungen ins Auge fassen, wie sie in der Gegenwart allzu zahlreich sind und überall angetroffen werden, so dürfte uns dennoch eine sehr begründete Furcht beschleichen, daß wir dieses Gnadenleben verlieren könnten. Ja, durch die tägliche, recht traurige Erfahrung wird unsere Furcht noch gesteigert. O, wie viele leiden Schiffbruch, wie viele werden von verschiedenen Leidenschaften hingerissen, übertreten die Gebote Gottes in wichtigen Punkten, verlieren das Gnadenleben und laufen Gefahr, ewig zugrunde zu gehen!

Diesem Uebel hat der Heiland abgeholfen. Er besorgte uns eine ganz himmlische Nahrung mit der besondern Kraft, das Gnadenleben in uns zu bewahren, weiter zu entwickeln, die kleineren Gebrechen zu heilen und uns sogar mit Freude zu erfüllen. Diese Nahrung ist die heilige Eucharistie.

Bedenke, wie die heilige Eucharistie als Seelennahrung zum Gnadenleben der Seele nützlich, ja notwendig ist. Der Nutzen der Eucharistie für die Seele wird ähnlich sein dem Nutzen der materiellen Nahrung für den Körper. Die Sakramente sind ja äußere Zeichen der inneren Gnade.

Die materielle Nahrung erhält das Leben des Körpers und bewahrt es vom Tode; die Eucharistie hingegen wird das Leben der Seele erhalten und vom Verluste bewahren. Der Heiland selbst hat uns dies beteuert. Sagte er denn nicht:¹ „Wenn ihr

das Fleisch des Menschensohnes nicht essen, sein Blut nicht trinken werdet, werdet ihr das Leben nicht in euch haben. Wer mein Fleisch isst und mein Blut trinkt, der hat das ewige Leben.“ Also ohne Eucharistie Verlust des Gnadenlebens, durch die Eucharistie Bewahrung desselben.

Die Nahrung entwickelt ferner das körperliche Leben bis zu den Grenzen, die den einzelnen Körpern durch die Natur gezogen sind; somit wird auch die Eucharistie das Gnadenleben entwickeln, und zwar ohne Grenzen, da ja das innere Leben keine Grenzen kennt. Dies geschieht durch Vermehrung der heiligmachenden Gnade und durch ein größeres Liebesfeuer, welches eben durch die Eucharistie mehr und mehr entflammt wird. Und bemerken wir nicht im täglichen Leben, daß eine heilige Liebe in den Herzen derjenigen brennt, welche die Eucharistie öfter empfangen, daß dieselben im Glauben, in der Demut, Aufrichtigkeit, Geduld, Nächstenliebe, Pflichterfüllung tagtäglich zunehmen?

Die Nahrung ersetzt die durch die Arbeit aufgeriebenen Kräfte. Dies geschieht auch durch die Eucharistie in bezug auf das Seelenleben. Das Gnadenleben kann zwar nicht stufenweise abnehmen, aber seine Wärme, seine Kraftäußerung, sein Einfluß auf die Betätigung kann abnehmen. Dadurch nimmt ab der Eifer, werden die Tugenden seltener, matter, unvollkommener. In den täglichen Kämpfen mit den Leidenschaften kann man verwundet werden, ermüden, viele läßliche Sünden begehen. Die Eucharistie als Seelen Speise stärkt die erschlafften Kräfte, erneuert wieder das Feuer der Liebe und löscht aus die Makel der läßlichen Sünden, teils unmittelbar durch sich als auch durch Anfachung der Liebe, in welcher die Verabscheuung der läßlichen Sünden eingeschlossen ist.

Der Gebrauch der Nahrung ist mit einem Genuße verbunden, verursacht Zufriedenheit und Freude. Auch die Eucharistie erzeugt geistige Freude, eine innere Zufriedenheit, eine gewisse Heiterkeit und Beruhigung des Gemütes. Diese Freude erwächst aus dem Bewußtsein der innigsten Vereinigung mit Jesus, aus den Akten der Liebe, der Hingabe, der Dankbarkeit, des Glaubens. Deshalb muß du dich recht sehr bemühen, mit Hilfe der neuentsachten Liebe diese Akte tatsächlich zu erwecken. Wer zu träge ist, vielleicht recht ober-

¹ Joh. 6.

flächlich, recht zerstreut, an die täglichen Arbeiten ganz hingegeben, anhänglich an verschiedene Leidenschaften, der wird die Freude der Kommunion nicht wahrnehmen, sondern er wird ganz leer und trocken bleiben.

Ja, sogar auf den Körper dehnt sich der Einfluß der heiligen Kommunion aus. Zunächst wird die böse Begierlichkeit gedämpft. Die Kommunion bewahrt uns ja vor Todsünden, welche zumeist eine Folge der Begierlichkeit sind; somit muß in ihr eine besondere Kraft zur Ueberwindung der Begierlichkeit innewohnen. Dann wissen wir, wie ob der innigsten Vereinigung der Seele mit dem Leibe die Seelenzustände, wie Freude, Trauer, Bohn, Sehnsucht, auch auf den Körper und seine Tätigkeit einwirken. Nun wird durch die heilige Kommunion in der Seele ein heiliges Liebesfeuer angezündet, Akte der Hingabe, der Reue, der Demut, der Anbetung, des Hasses gegen die Sünde werden erweckt: wird denn dieses Seelenleben nicht auch auf den Körper einwirken und der bösen Begierlichkeit immer mehr ihre innere Kraft benehmen? Ueberdies kommt durch die heilige Kommunion der Heiland in unser Herz, er vereinigt sich auf das innigste mit uns, unser Leib wird gleichsam sein Leib: wird er infolge dessen für unseren Leib nicht eine größere Fürsorge tragen und ihn vor äußerer Sünde bewahren? Und in der Tat, was sehen wir im täglichen Leben? Die heilige Keuschheit blüht dort, wo die heilige Kommunion oft empfangen wird, verwelkt dort, wo dieselbe nie oder selten empfangen wird.

Jedoch nicht bloß zu Lebzeiten wirkt die heilige Kommunion auf den Körper, sondern sogar nach dem Tode. Der Heiland beteuerte ausdrücklich, er werde diejenigen vom Tode auferwecken, welche sein Fleisch genießen werden. Hier ist gedacht die glorreiche Auferstehung, zu welcher die heilige Kommunion ein besonderes Anrecht erteilt. Dies wird uns klar einleuchten, wenn wir bedenken, daß uns die heilige Kommunion das Gnadenleben erhält und somit zur endlichen Beharrlichkeit wesentlich hilft. Dadurch wird eben die glorreiche Auferstehung angebahnt. Ja, aus den Worten des Heilandes könnten wir schließen, die heilige Kommunion verleihe uns ein besonderes Anrecht auf besondere Unterstützungen, daß wir zu einer glorreichen Auferstehung gelangen, welche wir ohne dieselbe nicht erlangen würden. Ueberdies ist es der

Speise eigentümlich, das Leben bis zur höchsten Stufe zu entwickeln. Infolge dessen können wir behaupten, die heilige Eucharistie als übernatürliche Speise werde das übernatürliche Leben des Leibes bis zur höchsten Entwicklungsstufe bringen, welche eben in der glorreichen Auferstehung und der darauf folgenden himmlischen Verklärung besteht.

Wie dankbar müssen wir dem Heilande für die Anordnung der heiligen Kommunion sein! Wie viele Gnaden und Gaben für Seele und Leib, für die Zeit und Ewigkeit sind in derselben aufgehäuft! Nun, sollen wir uns nicht bemühen, dieser Fülle der Gnaden teilhaftig zu werden?

3. Der häufige Empfang der hl. Kommunion.

Aus den dargelegten Früchten der heiligen Kommunion müssen wir den Schluß ziehen, daß der Empfang der heiligen Kommunion für alle sehr notwendig sei, denn ohne dieselbe könnten wir in den Verhältnissen, in denen wir besonders heutzutage leben, das Gnadenleben nicht bewahren. Deshalb werden wir schon durch eine geordnete Selbstliebe zum Empfang der heiligen Kommunion gedrängt. Wer dieses zur Erhaltung des Gnadenlebens sehr notwendige Mittel vernachlässigt, oder gar verschmäht, ist sein eigener Feind und beweist, daß er für sein Seelenheil und für das ganze Erlösungswerk keinen Sinn habe. Zudem ist es klar, daß in der Vernachlässigung und Verschmähung dieser hochheiligen Gnadenmittel zugleich eine arge Beleidigung des Heilandes liege.

Dieser Sünden, dieser Undankbarkeit wollen und dürfen wir uns nicht schuldig machen; deshalb wollen wir die heilige Kommunion gern und mit einem heiligen Verlangen empfangen. Nun, wie oft?

Ueber die Häufigkeit der heiligen Kommunion hat der Heiland nichts bestimmt. Wir haben jedoch ein Kirchengesetz, nach welchem jeder Christ wenigstens einmal im Jahre, und zwar zur Osterzeit, die heilige Kommunion empfangen muß, falls er als Katholik gelten will. Wer dieses Gebot hartnäckig und mit Vorsatz vernachlässigt, dem kann die kirchliche Gemeinschaft und nach dem Tode das kirchliche Begräbnis verweigert werden.

In diesem Gebote, besonders in diesem wenigsten, wird uns jedoch ein großes Elend des Menscheng

schlechtes vor Augen geführt. Wie blind für unser Seelenheil und wie einsichtslos für unser wahres Wohl müssen wir sein, wenn uns die Kirche unter Androhung von großen Strafen befehlen muß, wenigstens einmal im Jahre die Eucharistie zu empfangen. In Anbetracht der Güter nämlich, die uns durch die heilige Kommunion mitgeteilt werden, möchten wir erwarten, die Christen werden so oft als möglich, alle Sonn- und Feiertage, ja, vielleicht täglich zum Tische des Herrn kommen. Aber nein! Der jährliche einmalige Empfang muß streng befohlen werden.

Wird der einmalige Empfang uns genügen? Nein, und abermals nein! Unser lebendige Glaube drängt uns zu einem sehr häufigen Empfang, um der großen Gnaden recht häufig und reichlich teilhaftig zu werden. Wegen der Gefährlichkeit unserer Zeitlage hat der heilige Vater am 10. Dezember 1905 sogar ein Hirten Schreiben erlassen, in welchem er alle zu einer häufigen, wöchentlichen, ja sogar täglichen Kommunion einladet. Zugleich erläutert er uns auch die Bedingungen, unter denen eine häufige Kommunion zulässig ist. Vernehmen wir dieselben!

Der heilige Vater schreibt 1. „Die häufige und tägliche Kommunion soll, weil von Christo dem Herrn und der katholischen Kirche dringend gewünscht, allen Christgläubigen jedes Ranges und jedes Standes gestattet sein, so daß niemand, der im Stande der Gnade und in richtiger und frommer Absicht zum heiligen Tische gehen will, davon abgehalten werden kann.“

Hier werden drei Punkte angegeben: a) Christus und die Kirche wünschen die häufige, ja, die tägliche Kommunion, b) sie soll gestattet sein allen Christgläubigen jedes Ranges und jedes Standes; c) als Bedingung wird nichts anderes gefordert als der Stand der Gnade und eine richtige und fromme Absicht.

Der Stand der Gnade wird erfordert, weil die heilige Kommunion als geistige Nahrung das Leben der Seele voraussetzt, denn es liegt in der Natur der Nahrung, daß sie das Leben nicht gibt, sondern das vorhandene Leben erhält und fördert. Zum Stande der Gnade muß noch die richtige Absicht hinzukommen. Worin besteht denn diese richtige Absicht? Der heilige Vater erklärt sie mit folgenden Worten:

2. „Die richtige Absicht aber ist dann vorhanden, wenn man zum Tische des Herrn geht nicht aus bloßer Gewohnheit oder Eitelkeit oder menschlichen Rücksichten, sondern um Gott zu gefallen, ihm durch die Liebe enger sich zu verbinden und mittels dieser göttlichen Medizin die Schwächen und Fehler der Seele zu heilen.“

Wie leicht, wie natürlich und selbstverständlich sind diese Bedingungen zur Erlaubtheit einer häufigen, ja, sogar täglichen Kommunion! Es ist ganz selbstverständlich, daß man zu dieser heiligen Handlung nicht aus bloßer Gewohnheit oder Eitelkeit oder menschlichen Rücksichten gehen dürfe, sondern von der Absicht getragen werden müsse, der in der Kommunion angebotenen Früchte teilhaftig zu werden, welche in einer innigeren Vereinigung mit Gott durch Vermehrung des Gnadenlebens und der Liebe und in der Heilung unserer täglichen Schwachheiten bestehen. Wie wenig wird für die häufige, für die tägliche Kommunion verlangt! Wird denn für eine einmalige im Jahre weniger verlangt? Nein! Aber, sind denn läßliche Sünden kein Hindernis für ein häufige, für die tägliche Kommunion? Hören wir darüber den heiligen Vater! Er schreibt:

3. Wenn es schon sehr gut ist, daß diejenigen, welche häufig und täglich kommunizieren, von läßlichen Sünden, wenigstens von den ganz freiwilligen und von der Anhänglichkeit an dieselben, frei seien, so genügt es nichtsdestoweniger, daß sie von schweren Sünden frei sind und den Vorsatz haben, in Zukunft nicht schwer zu sündigen. Ist dieser aufrichtige Vorsatz vorhanden, so ist er nicht anders möglich, als daß sich die täglich kommunizierenden auch von den läßlichen Sünden und der Anhänglichkeit an dieselben allmählich losmachen.“

Diese Worte des heiligen Vaters sind klar. Freiheit von läßlichen Sünden und von der Anhänglichkeit an dieselben ist erwünscht, jedoch nicht gefordert. Warum nicht? Weil das Vorhandensein von läßlichen Sünden und der Anhänglichkeit an dieselben mit dem Leben der Gnade bestehen kann, somit auch eine Vermehrung der Gnade nicht ausschließt, wenn auch vielleicht das Maß der Vermehrung mindert. Diesen Schaden würden besonders die ganz freiwilligen früher, oder gar zur Zeit der hl. Kommunion begangenen läßlichen Sünden bewirken. Es ist jedoch

zu hoffen, daß sich die Gläubigen in Kraft der heiligen Kommunion wenigstens allmählich von ganz freiwilligen läßlichen Sünden und von einer bewußten Anhänglichkeit an dieselben losmachen werden.

Es wäre somit ganz verfehlt, zu erwarten oder gar zu verlangen, Personen, die zum Tische des Herrn oft, vielleicht täglich hinzutreten, werden allsogleich alle, gar alle, auch die geringsten Fehler ablegen; zunächst wird sich die Kraft der Eucharistie darin bewähren, daß dieselben keine Todsünden begehen, wenigstens nicht in der Regel und nicht oft. Trotz der äußeren Fehler und Schwachheiten kann das innere Gnadenleben nicht nur bestehen, sondern auch zunehmen, denn die Gnade verleiht ja nicht die Leichtigkeit und Fertigkeit zur Bekämpfung der Fehler und zum Tugendleben, sondern die Möglichkeit, daß man durch Kampf und Abtötung im Tugendleben zunehmen kann.

Wie trostvoll ist diese Lehre für uns arme Erdenpilger! Also nur keine Todsünde am Gewissen und den Vorsatz, keine Todsünde begehen zu wollen, und in dieser Verfassung kannst du beim Tische des Herrn täglich erscheinen. Aber neben einer solchen Geistesverfassung wird wohl eine ganz besondere Vorbereitung notwendig sein? Was sagt davon der heilige Vater? Hören wir!

4. „Da die Sakramente des neuen Bundes, ob schon durch die ihnen innewohnende Kraft an und für sich wirkend, eine um so größere Wirkung hervorbringen, je besser der Empfänger vorbereitet ist, so muß gesorgt werden, daß der heiligen Kommunion eine eifrige Vorbereitung vorausgehe und eine entsprechende Dankagung folge, wie dies eines jeden Kräfte, Verhältnisse und Obliegenheiten erlauben.“

Der heilige Vater erinnert an die Wirksamkeit der heiligen Sakramente: sie wirken nämlich durch die ihnen innewohnende Kraft ohne Rücksicht auf den Empfänger oder Spender; das Maß der Wirkung hängt jedoch von der Vorbereitung des Empfängers ab. Wer zum Schöpfen des Wassers nur ein kleines Gefäß mitbringt, wird nur eine geringe Menge Wasser nach Hause tragen; wer mit einem großen Gefäße kommt, wird eine große Menge schöpfen können. Ebenso ist es mit dem Maße der Gnaden, die man aus der heiligen Kommunion mitnehmen wird. Deshalb sind außer dem Freisein von Todsünden und außer dem

Vorsatz, keine Todsünde zu begehen, auch eine eifrige Vorbereitung und Dankagung sehr notwendig. Der Empfänger soll eben sein Herz zur Frömmigkeit anregen, er soll die Akte des Glaubens, der Demut, der Liebe, des Verlangens, der Reue erwecken; besonders alle läßlichen Sünden und die Anhänglichkeit an dieselben soll er bereuen und verabscheuen, denn nur alsdann werden sie nachgelassen und wird die Seele befähigt sein, mehr Gnaden zu empfangen.

Also eine eifrige Vorbereitung und Dankagung sind sehr notwendig. Wer ohne alle Vorbereitung zum Tische des Herrn hinzutreten wollte, würde durch diesen Mangel an gebührender Ehrfurcht eine läßliche Sünde begehen. Diese Vorbereitung und Dankagung jedoch sollen den Kräften, Verhältnissen und Obliegenheiten eines jeden entsprechen. Mehr wird gefordert von Priestern, von Ordenspersonen, dann von solchen, welche mehr Zeit haben, als von Bediensteten, von einer Hausfrau, von einem einfachen Arbeiter, welche nicht viel Zeit zur Verfügung haben. Bei solchen würden eine kurze Vorbereitung und einige Minuten Dankagung genügen; sie könnten ja unterwegs und bei ihren Arbeiten an den lieben Heiland denken. Ja, bei ganz einfachen Gläubigen, welche nicht viel beten können, würde schon die Bemühung genügen, sich ordentlich und anständig, wie der Glaube es verlangt, zu benehmen.

Aus allen diesen leichten Erfordernissen ist ersichtlich, daß ein häufiger, ja, ein täglicher Empfang der heiligen Kommunion sehr leicht gemacht werden kann. An welche Norm soll man sich bei der öfteren und täglichen Kommunion halten? Auch darauf antwortet der heilige Vater, indem er schreibt:

5. „Damit die häufige und tägliche Kommunion mit größerer Klugheit geschehe und verdienstlicher sei, so soll der Rat des Beichtvaters eingeholt werden.“

Also deinen Beichtvater sollst du um Rat fragen, damit mögliche Selbsttäuschungen und Entehrungen des Allerheiligsten hintangehalten werden. Der Beichtvater wird nach den eben erklärten Regeln entscheiden und dir recht gern auch die tägliche Kommunion erlauben, ja, dich sogar dazu drängen, wenn in deinem Herzen die vom Heiligen Vater wenigstens die auf das geringste Maß beschränkten Vorbedingungen vorhanden sind.

Schluss.

Geliebte in Christo! Indem ich euch einige Beweise für die Wahrheit der heiligen Eucharistie und die reichlichen Früchte der heiligen Kommunion in aller Kürze auseinandergelagt habe, hatte ich die Absicht, euch für die dringende Einladung des Heiligen Vaters zu einer häufigen, ja, täglichen heiligen Kommunion vorzubereiten. Werdet ihr wohl der Einladung Folge leisten?

Das Wort des Stellvertreters Christi ergeht an alle: an die Frauen und Jungfrauen, aber auch an alle Männer und Jünglinge aller Stände, die höchsten nicht ausgenommen.

Geliebte in Christo! Die Gefahren für den Glauben und für das sittliche Leben sind groß; viele, viele haben sich betören lassen, betören durch eine falsche, lügenhafte Wissenschaft und haben ihre Seele verloren, ihren Gott verloren und werden auch ihre Ewigkeit verlieren.

Zurück zum Glauben, zu einem Leben nach dem Glauben! Der Weg dazu ist das Gebet, der sonntägige Gottesdienst und der Empfang der Sakramente, ganz besonders der Eucharistie, dieses Sakramentes der Liebe und des Glaubens. Amen.

Laibach am Neujahrstage, den 1. Jänner 1910.

† Anton Bonaventura

Bischof.

4.

Fastenmandat für die Laibacher Diözese.

Zufolge Genehmigung des Apostolischen Stuhles vom 14. Juni 1906 kann ich für die Laibacher Diözese mehrere Nachsichten vom allgemeinen kirchlichen Fastengebote auch für das laufende Jahr zugestehen.

Es haben demnach die Gläubigen der Laibacher Diözese in betreff dieses Kirchengebotes in diesem Jahre Nachstehendes zu beobachten:

I. Eigentliche strenge Fasttage, d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten und nur einmalige Sättigung erlaubt ist, sind folgende:

1. Der Aschermittwoch und die drei letzten Tage der Karwoche.

2. Die Freitage der vierzigstägigen Fasten- und der Adventzeit.

3. Die Mittwoch, Freitage und Samstag der Quatemberzeiten.

4. Die Vorabende vor Pfingsten, Petri und Pauli, Mariä-Himmelfahrt, Allerheiligen, Unbefleckte Empfängnis Mariä und Weihnachten.

II. Fasttage mit einigen Nachsichten, d. h. Tage, an denen zwar nur einmalige Sättigung, doch zu Mittag der Genuß von Fleischspeisen erlaubt ist:

1. Alle übrigen Tage der vierzigstägigen Fastenzeit, ausgenommen die Sonntage.

2. Die Mittwoch der Adventzeit.

III. Abstinenztage, d. h. Tage, an denen der Genuß von Fleischspeisen verboten, die mehrmalige Sättigung jedoch erlaubt ist:

Alle übrigen Freitage des Jahres.

IV. An den oben (I. und III.) genannten Fasttagen ist jedoch der Fleischgenuß erlaubt:

1. Für die ganze Diözese, so oft ein gebotener kirchlicher Feiertag auf einen der früher genannten Abstinenztage fällt.

2. Für einzelne Orte, wenn das Fest des Kirchenpatrons feierlich begangen und so oft daselbst ein Jahrmarkt abgehalten wird. (Viele Pfarren bestehen aus mehreren von einander entfernten Orten: da gilt die Dispense nicht für die ganze Pfarre, sondern nur für jene Orte, an denen des Marktes wegen das Zusammenströmen von Menschen stattfindet.)

3. Für einzelne Personen:

Der Genuß von Fleischspeisen ist erlaubt an allen Tagen des Jahres den Arbeitern in den Bergwerken und Fabriken, den Eisenbahn-Kondukteuren, den Reisenden, die auf den Bahnhaltungen speisen müssen; denjenigen welche sich zur Herstellung der Gesundheit in Bädern aufhalten, mit ihren Angehörigen und ihrer Dienerschaft; denjenigen, welche in Gasthäusern ihre Kost nehmen müssen, und welche von anderen abhängig sich Fastenspeisen nicht verschaffen können.

V. An allen Fast- und Abstinenztagen ist nicht nur der Gebrauch von Schmalz, sondern auch von Tierfett zur Bereitung von Fastenspeisen erlaubt.

VI. An Fasttagen sowie an Sonntagen während der vierzigtägigen Fastenzeit ist der Genuß von Fisch- und Fleischspeisen bei einer und derselben Mahlzeit nicht erlaubt.

Was das Nachtmahl der zum Teile dispensierten Fasttage anbelangt, so bitte und wünsche ich, daß man beim selben Fleisch nicht genieße, doch gestatte ich der bisherigen Gewohnheit gemäß den Genuß von Fleischspeisen beim Nachteffen; ausgenommen sind die Priester, denen es auch nicht erlaubt ist beim Nachtmahl Fleischsuppe zu genießen.

Alle diejenigen, die sich der gewährten Nachsichten bedienen werden, ermahne ich zum Ersatz dafür gute Werke zu verrichten, z. B. fünfmal das „Vater

Unser“ und „Begrüßest seiest du Maria“ den fünf Wunden Christi zu Ehren zu beten oder den Armen ein reichlicheres Almosen zu spenden.

Die Herren Pfarrer und Beichtväter sind ermächtigt, in einzelnen Fällen einer wirklichen Notwendigkeit noch weitergehende Dispensen vom Verbote des Fleischgenusses zu erteilen, aber nicht auf länger als für ein Jahr. Wer eine bleibende Dispense zu bedürfen glaubt, hat sich diesfalls an das fürstbischöfliche Ordinariat zu wenden.

† Antonius Bonaventura

Fürstbischöf.

Dem Seelsorgssterus. Der gegenwärtige Hirtenbrief soll den Gläubigen an den vom Pfarrer zu bestimmenden Sonntagen vorgelesen, jedoch die Vorlesung so eingerichtet werden, daß die üblichen und in der 2. Synode (Syn. II. pg. 34. p) angeordneten Fastenpredigten nicht verhindert werden.

5.

Konference za l. 1910.

Za konference bi rad izbral vprašanja času primerna in praktična. Prav ustreglo bi se mi, ko bi gospodje sami nasvetovali kaka vprašanja, o katerih mislijo, naj bi se po škofiji obravnavala.

Letos sem za shod dekanov in za pastoralne konference določil več vprašanj, katera naj se preresetavajo.

1. Shod gg. dekanov.

V zmislu naše prve sinode (Syn. pg. 188 sq.) sklicujem shod gg. dekanov v sredo po Veliki noči dne 30. marca ob osmi uri dopoldne v škofijsko palačo.

H konferenci naj pridejo vsi gg. dekani. Ako bi bilo komu zares nemogoče priti, n. pr. radi bolezni, radi onemoglosti, naj za dotično dekanijo izbere namestnika, ki naj se shoda udeleži.

Razen gg. dekanov vabim tudi gg. kanonike arhidijakone, zastopnike obeh kapitljev in predstojnike raznih redov in redovnih hiš.

Prosim, da bi bili vsi udeleženci opoldne moji gostje.

Na tem shodu se bode obravnavalo:

1. Kako bi se vpeljalo delo serafinske ljubezni?
2. Kako naj bi se izpeljeval dekret sv. Očeta Pija X. z dne 20. decembra 1905 o pogostem svetem obhajilu?
3. Kako naj se izvršujejo določbe druge sinode o cerkvenem arhivu (Syn. II., pg. 147—156, 241—245.)
4. Tretja sinoda.
5. Morebitni predlogi in nasveti.

Za prvo točko pride izvestitelj iz Linca, kjer je to sveto delo vkoreninjeno in razširjeno. Obravnava pa skrb za zanemarjene otroke v zmislu in duhu svete Cerkve.

Za 2. in 3. vprašanje naj se pripravijo vsi gospodje, vendar si bom pa še posebnih izvestiteljev poiskal. O 4. točki bom jaz poročal.

Morebitni nasveti in predlogi bi mi bili jako ljubi. Da bo razprava o njih temeljita in preiščljena, naj se mi 14 dni poprej pismeno naznanijo.

2. Pastoralne konference.

Za pastoralne konference določujem naslednja vprašanja:

1. Ali se izpolnjujejo sinodalne določbe za prvo spoved in za prvo sv. obhajilo (Syn. I., pg. 15—20, posebno 17. d. e. in pg. 19. e. f.)?
2. Kako se izdelata napoved službenih dohodkov in kako interkalarni račun?
3. Kako bi se v naših cerkvah moglo vpeljati ljudsko petje in nekoliko več koralnega petja (Syn. II., pg. 49—64, posebno pg. 64 l. m.)?
4. Zakaj molimo breviri, kako in kdaj ga moramo moliti?
5. Reši naj se sledeči casus:

Casus.

Severinus statuit initium emendationis vitae suae male actae per confessionem generalem peccatorum

suorum facere. Praemisit, sicut ipse putat, debitam praeparationem, priusquam auderet ad Sacramentum, tamen non videt in se talem quam optaverat emendationem; nam aliquoties recidit in pristina gravia peccata, et opera satisfactoria poenitentiae satis languide peragit. Tristis considerat conditionem suam et scrupuli ipsi emergunt, quos confessario suo ita apperit:

1. Timeo, ne confessio generalis mea invalida vel sacrilega fuerit propter defectum integritatis, cum species peccatorum infimas et numerum peccatorum praesertim internorum non semper distincte et certe indicaverim.

2. Timeo defectum verae contritionis, cum de peccatis meis maxime propter timorem poenae aeternae dolorem et detestationem habuerim.

Confessarius jubet eum bono animo esse, cum sufficiat confessio peccatorum mortalium, quorum memoria habetur, reliqua peccata in eadem confessione inclusa esse intelliguntur.

Quod dolorem attinet, certum est, non requiri contritionem perfectam sed sufficere attritionem.

Severinum data hac instructione et sacramentali absolutione confessarius in pace dimisit.

Quaeritur 1. Quae sit materia sacramenti poenitentiae.

2. Quae et qualis distinguatur confessionis integritas.

3. Quae integritas requiratur quoad peccatorum species et numerum.

4. Qualis debeat esse dolor in sacramento poenitentiae.

5. Sitne certum in sacramento poenitentiae sufficere attritionem.

6. Estne reincidentia in pristina peccata signum male peractae confessionis.

7. Rectene confessarius iudicaverit.

Prvo vprašanje naj se obravnava samo ustno; drugo naj izdelajo oni gospodje kaplani, ki imajo že konkurz; naj izpolnijo in obrazložijo formular za napovedi. (Glej: Škof. List, 1898, str. 118 in 164, 1905, str. 30 in 91.) na tretje, četrto in peto vprašanje naj odgovore gospodje po sinodi zavezani, namreč: „scripto respondere obligantur omnes sacerdotes constituti in cura animarum, qui a studiis theologicis absolutis nondum sex annos compleverunt.“ Ker se nekateri gospodje, kt so šesto leto v pastirovanju, te dolžnosti radi otresejo, določim, da so zavezani tudi oni gospodje, ki so pred šestimi leti iz semenišča prišli. Sinoda zahteva naj se konference obično vrše „mense junio vel julio“; do konca julija pa še ni nobenega gospoda, o katerem bi se moglo reči „complevit sex annos“.

Opozorim naj le še na sinodalno določbo: „qui venire impeditus fuerit, statim causam scripto pandat suo decano, qui simul cum reliquis actis rem ad Ordinariatum deferet, cuius erit diiudicare, num causa sit iusta.“

V Ljubljani, dne 2. januarja 1910.

✠ Anton Bonaventura

knezoškof.

6.

Kanonična vizitacija in birmovanje v letu 1910.

Red za kanonično vizitacijo in birmovanje je točno popisan v knjigi prve sinode od str. 210 do 220. Naj vsak župnik in kaplan vse točno prečita, posebno kar je pisano o botrih (str. 215. num. 293 d.), o promemoriji (str. 217 num. 294) in o katehizaciji v šoli (str. 218. c). Opozarjam na besede: „examen fiat modo catechetico“, in pa na red učencev, kakor sede zapored, in na red tvarine, kakor je red v katekizmu, in sicer tako, da se v vsakem razredu stavijo vprašanja zapored iz vseh poglavij, v kolikor so se do vizitacije obravnavala. V šoli naj se mi izroči zapisnik katehez, kjer naj se tvarina označi z besedo, ne pa samo s številkami vprašanj.

Pisarna naj bo v redu. Raznih knjig in spisov ni treba nositi v mojo sobo; edino promemorija naj me čaka na mizi. Postopam tako-le: pogledam pisarno in arhiv, kjer naj bo vse na svojem prostoru; potem pa mi prinese župnik iz arhiva k mizi knjige in za-

pisnike povrsti, kakor jih naštejem, da jih skupno pregledava, če je vse po škofijskih določilih. Zvečer ne izpovedujem, ker je tedaj pregledovanje arhiva. Tudi naj se na dan birme ne določajo razne druge slovesnosti, n. pr. sprejem v Marijine družbe itd, ker ni mogoče vsega točno izvršiti.

Naj dodam, ut ad mensam victus sit frugalis et moderatus, ut vinum maioris pretii omnino excludatur in ako se pozdrav pri kratkem obedu ne mara opustiti, naj bode prav kratek in umerjen. V manjših župnijah more biti večerja že ob 7^{1/2}; prosim naj bo prav navadna in kratka.

Tudi letos opomnim, da z venci, z mlaji in s slavoloki ni treba preveč potratno postopati. Le kaj malega naj se napravi, da ne bo preveč dela, morda nočnega in nerodnega dela in pa nepotrebnih stroškov. Ako hočete kaj žrtvovati, naj se žrtvuje za zavod svetega Stanislava.

Kanonična vizitacija in birmovanje bo letos v nekaj dekanije Kamniške, Loške in Cerkniske. Dekaniji katerih župnijah ljubljanske okolice in v vseh župnijah Litija in Kočevje prideta na vrsto l. 1911.

1. Dekanija ljubljanske okolice.	22. Komenda v nedeljo 22. maja.	43. Leskoviča v petek 24. junija.
1. Št. Vid v nedeljo 10. aprila.	23. Tunice v ponedeljek 23. maja.	44. Poljane v soboto in nedeljo 25. in 26. junija.
2. Polje v nedeljo 24. aprila.	24. Stranje v torek 24. maja.	45. Javorje v ponedeljek 27. junija.
3. Rudnik v torek 26. aprila.	25. Gozd v sredo 25. maja.	46. Selca v torek in sredo 28. in 29. junija.
4. Ježica v sredo 27. aprila.	26. Trzin v soboto 28. maja.	47. Dražgoše v četrtek 30. junija.
5. Črnuče v četrtek 28. aprila.	27. Mengeš v nedeljo in ponedeljek 29. in 30. maja.	48. Zalilog v petek 1. julija.
6. Št. Jakob v petek 29. aprila.	28. Radomlje v torek 31. maja.	49. Sorica v soboto in nedeljo 2. in 3. julija.
7. Sostro v nedeljo 1. maja.	29. Homec v sredo 1. junija.	50. Železniki v ponedeljek 4. jul.
8. Sv. Katarina v soboto 16. julija.	30. Rova v četrtek 2. junija.	
9. Preska v nedeljo 17. julija.	31. Dob v petek 3. junija.	
10. Šmartin v nedeljo 24. julija.	32. Domžale v nedeljo 31. julija.	
11. Sora v nedeljo 7. avgusta.		
	3. Dekanija Loka.	4. Dekanija Cerknica.
2. Dekanija Kamnik.	33. Stara Loka v nedeljo 5. junija.	51. Cerknica v nedeljo 2. okt.
12. Kamnik na vnebohod 5. maja.	34. Št. Lenart v ponedeljek 6. jun.	52. Begunje v ponedeljek 3. okt.
13. Sela v petek 6. maja	35. Bukovščica v torek 7. junija.	53. Št. Vid v torek 4. oktobra.
14. Vranja peč v soboto 7. maja.	36. Žabnica v sredo 8. junija.	54. Grahovo v sredo 5. oktobra.
15. Šmartin v nedeljo 8. maja.	37. Reteče v četrtek 9. junija.	55. Sv. Trojica v četrtek 6. okt.
16. Motnik v ponedeljek 9. maja.	38. Škofja Loka v nedeljo 19. jun.	56. Bloke v petek 7. oktobra.
17. Špitalič v torek 10. maja.	39. Trata v ponedeljek 20. junija.	57. Babnopolje v soboto 8. okt.
18. Zgor. Tuhinj v sredo 11. maja.	40. Lučine v torek 21. junija.	58. Stari trg v nedeljo in ponedeljek 9. in 10. oktobra.
19. Nevlje v četrtek 12. maja.	41. Stara Oselica v sredo 22. junija.	59. Unec v torek 11. oktobra.
20. Mekinje v petek 13. maja.	42. Nova Oselica v četrtek 23. jun.	60. Planina v sredo 12. oktobra.
21. Vodice v četrtek 19. maja.		

Kjer bo prihod v drugem, kakor pa v določenem času (Synodus I., pg. 217. n. 295. a), se bo pravočasno naznanilo.

V Ljubljani, v nedeljo po novem letu
2. januarja 1910.

✠ Anton Bonaventura, l. r.,
knezoškof.

7.

Inventarji.

„Navod za oskrbovanje cerkvenega, ustanovnega in nadarbinskega imetja ljubljanske škofije“ zaukazuje v § 14., da mora vsak župnik po nastopu svoje službe izdelati nov inventar v treh izvodih, ki se mora predložiti ordinariatu v potrjenje.

Druga ljubljanska sinoda (Synodus dioec. Labacensis, II, 119) pa veleva: Quolibet decennio conficiantur inventaria nova, nisi decanus causam habuerit dispensandi ab hac obligatione etc.

Pri pregledovanju cerkvenih inventarjev se je

opazilo, da so mnogi župniki prezrli to zapoved in da že mnogo let niso predložili novih inventarjev.

Zato se s tem naroča vsem čč. župnim uradom, naj pregledajo svoje inventarje ter naj v slučaju, če so inventarji že nad deset let stari, nove izdelajo in najpozneje do 1. julija 1910 semkaj pošljejo.

Natančen navod za sestavljanje inventarjev se nahaja v knjigi Poč: Duhovni poslovnik, § 113. Dotične golice se dobivajo v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

8.

Zakon badenskih podanikov na Avstrijskem.

C. kr. deželna vlada za Kranjsko sporoča z dopisom z dne 20. avgusta t. l., št. 19.636 semkaj doslovno:

Das k. k. Ministerium des Innern hat im Einvernehmen mit dem k. k. Justizministerium und dem k. k. Ministerium für Kultus und Unterricht mit dem Erlasse vom 14. August 1909, Z. 14.833 ex 1907, in Angelegenheit der Eheschließung von badischen Staatsangehörigen in Österreich folgendes eröffnet:

Das in der Ministerial - Verordnung vom 24. März 1871, R.-G.-Bl. Nr. 22, erwähnte badische Gesetz vom 21. Dezember 1869 ist bereits außer Kraft getreten.

Laut im diplomatischen Wege erhaltener Auskunft der großherzoglich badischen Regierung ist badischen Staatsangehörigen, welche sich in Österreich verehelichen wollen, durch badische Gesetze keine besondere Verpflichtung mehr auferlegt. Der nach österreichischem Rechte (dem Hofkanzleidekrete vom 22. Dezember 1814, Nr. 1118 J. G. S.) von jedem hierlands sich verehelichenden Ausländer abzuverlangende Nachweis über seine persönliche Fähigkeit, einen gültigen Ehevertrag einzugehen, hat bei badischen Staatsangehörigen nunmehr nur in dem E h e f ä h i g k e i t s z e u g -

nisse des heimatlichen Standesbeamten zu bestehen.

Zur Ausstellung dieses Zeugnisses ist nach den bezüglichen badischen Vorschriften (§§ 275 und 278 der Dienstweisung für die badischen Standesbeamten vom 18. Jänner 1901) derjenige badische Standesbeamte zuständig, in dessen Bezirk der badische Brautteil den Wohnsitz oder gewöhnlichen Aufenthalt hat oder zuletzt gehabt hat, in Ermangelung eines solchen der Standesbeamte des Geburtsortes und, wenn der Geburtsort nicht in Baden liegt, der Standesbeamte des badischen Ortes, in welchem ein Elternteil der badischen Partei wohnt oder zuletzt gewohnt hat. Ist ein solcher Wohnort nicht bekannt, so ist der Standesbeamte des Geburtsortes des Vaters, bei unehelichen Kindern des Geburtsortes der Mutter, und wenn auch dieser Geburtsort nicht in Baden liegen oder unbekannt sein sollte, der Standesbeamte in Karlsruhe zuständig.

Das Zeugnis hat beide Brautteile nach Vor- und Familienamen, Stand, Alter sowie Wohn- und Geburtsort zu bezeichnen und muß mit dem Dienstsigel versehen und im Sinne des Legalisierungsvertrages vom 25. Februar 1880 zwischen Österreich--Ungarn und dem deutschen Reiche, R.-G.-Bl. Nr. 85, entsprechend legalisiert sein.

Čč. gg. matičarji se na ta razpis opozarjajo.

9.

Izplačevanje pokojninskih in preskrbovalninskih užitkov potom poštnohranilnega urada.

Predsedništvo c. kr. finančnega ravnateljstva za Kranjsko sporoča z dopisom z dne 30. novembra 1909, št. 968/9 semkaj:

C. kr. finančno ministrstvo je odredilo z razpisom z dne 14. septembra 1909, šte. 63.710, da se izplačujejo pri tukajšnjem računskem oddelku predpisani pokojninski in preskrbovalni užitki od 1. februarja 1910 počenši potom poštnohranilnega urada.

S tem odpade za te užitkarje vsakršen doprinos kake pobotnice in tudi vsakega potrdila.

Raznih izprememb glede teh užitkarjev, kakor: smrt ali preskrbljenje pa si tukajšnji računski oddelk ne more drugače preskrbeti, kakor da se vljudno naproša prečastiti ordinariat, isti blagovoli vsem podrejenim župnijskim in kuracijskim uradom primerno ukazati, da le-ti od 1. januarja 1910 počenši take in enake izpremembe takoj naznanijo potom uradne dopisnice semkaj ali pa navedenemu računskemu oddelku.

Kar se s tem čč. duhovnijskim uradom naznanja.

10.

Uniaty v ljubljanski škofiji.

Da ne bo dvoma, kam spadajo uniaty (katoličani grškoiztočnega obreda), bivajoči v ljubljanski škofiji, naj sledi tu odgovor sv. kongregacije de propaganda fide z dne 20. decembra 1902, št. 15.320, ki točno pojasnjuje, da so ti uniaty podložni ljubljanskemu škofu in torej tudi župnikom tistih župnij, v katerih okolišu bivajo, ne pa škofu grškoiztočnega obreda v Križevcih oziroma tudi bližnjemu uniatskemu župniku. Odgovor se glasi:

Illme ac Rme Domine.

Delatum est huic S. Congregationi postulatam Amplitudinis Tuae quoad fideles ruthenos commorantes intra limites istius Dioeceseos.

Cum quaedam proposita sint dubia, quibus singillatim respondere non datur necessitas, satis sit agnoscere fideles illos non esse subjectos jurisdictioni Episcopi Crisiensis rutheni ritus. Eadem enim S. Congregatio semper demandavit fideles ritus a latino di-

versi subesse debere jurisdictioni Ordinarii loci, in quo resident.

Quapropter non possunt memorati fideles ecclesiam proprii ritus aedificare aliasque functiones, de quibus sermo est, peragere, nisi intercesserit consensus Amplitudinis Tuae.

Quod vero attinet ad Sacerdotes ejusdem ritus, hi sine licentia Ordinarii a quo et ad quem, non possunt admitti ad sacrum ministerium exercendum in ista Dioecesi.

Interim Deum adprecor, ut Te quam diutissime sospitet.

Amplitudinis Tuae
Addictissimus Servus

Fr. Girolamo M. Gotti Card.

Prefetto.

Antonio Savelli Spinola

Segrio.

(L. S.)

R. P. D. Antonio Jeglič,
Episcopo Labacensi-Nauportum.

11.

S. Congregatio de religiosis.

Decretum de quibusdam postulantibus in religiosas familias non admittendis.

Ex audientia SSmi, die 7. Septembris 1909.

Ecclesia Christi, licet spiritali gaudio afficiatur, quum fideles matura deliberatione et recta intentione statum perfectionis in religiosis Familiis amplectuntur, qualitatis tamen quam numeri potius sollicita, ingressum in novitium et professionem votorum ita moderata est, ut eos tantum decreverit ad evangelica consilia in religiosis Domibus servanda esse admittendos, qui divinae vocationis argumenta praeberent. Ipsum quoque probationis tempus, quod votorum emissionem praecedit, ad hoc instituit, ut animi non solum religiosis imbuerentur virtutibus, sed etiam a Superioribus rite explorarentur.

Debitata tamen in regionibus non paucis vitae christianae disciplina, Apostolica Sedes ingressum in religiosas Familias, examen tyronum et experimentum vitae religiosae, paulatim, progressu temporis, severiori quadam ratione ordinavit, editis ad rem legibus, quae spem perseverantiae et prosperi exitus firmiorem redderent.

Quum vero compertum sit, longe melius esse, ut aliquantulum claudantur ianuae ingredientibus, ne postea late reserentur exeuntibus, sanctissimus Dominus noster

Pius Papa X committere dignatus et huic sacrae Congregationi negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, ut severiori huiusmodi Ecclesiae disciplinae insistens in admittendis alumnis ad novitium et vota, haec statueret, ab omnibus religiosis virorum Familiis, graviter onerata Superiorum conscientia, fideliter in posterum servanda, quae sequuntur:

Nullimode, absque speciali venia Sedis Apostolicae, et sub poena nullitatis professionis, excipiantur, sive ad novitium sive ad emissionem votorum postulantibus:

1. qui e collegiis etiam laicis ob inhonestos mores vel ob alia crimina expulsi fuerint;
2. qui a seminariis et collegiis ecclesiasticis vel religiosis quacumque ratione dimissi fuerint;
3. qui, sive ut professi sive ut novitii, ab alio Ordine vel congregatione religiosa dimissi fuerint; vel, si professi, dispensationem votorum obtinuerint;
4. qui iam admissi, sive ut professi sive ut novitii, in unam provinciam alicuius Ordinis vel Congregationis et ab ea dimissi, in eandem vel in aliam

eiusdem Ordinis vel Congregationis provinciam
recipi nitantur.

Contrariis quibuscumque, etiam speciali mentione
dignis, non obstantibus.

L. † S.

Fr. I. C. Card. Vives,
Praefectus.

D. L. Janssens, O. S. B.,
Secretarius.

12.

Konkurzni razpis.

Z okrožnico so bile do 15. januarja 1910 razpisane župnije: Podkraj, Vrh pri Vinici in novoustavljena župnija Dolenji Logatec.

Razpisuje se s tem župnija Šent Lenard nad Škofjo

Loko v starološki dekaniji, stoječa pod patronstvom verskega zaklada kranjskega. Prošnje so nasloviti na c. kr. deželno vlado za Kranjsko.

Zadnji rok za vlaganje prošenj je 31. januar 1910.

13.

Škofijska kronika.

Odlikovanje. Preč. g. Frančišek Dolinar, dekan v Ribnici, je bil imenovan za častnega kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja.

Podeljeni sta župniji: Šent Lambert č. g. Jakobu Ogrizek, župnemu upravitelju istotam in Zali log č. g. Frančišku Sever, župniku v Šent Lenartu.

Umeščen je bil 3. jan. 1910 č. g. Jakob Ogrizek na župnijo Šent Lambert.

Imenovan je bil preč. g. mons. Franjo Dvogan, prošt in župnik v Metliki, za dekana semiške dekanije s sedežem v Metliki; č. g. Matija Okorn, valetudinar, za ekspozita v Vogljah; č. g. Albin Hlovski iz cistercijanskega reda je bil sprejet v ljubljansko škofijo in imenovan za župnega upravitelja v Bukovšici; Alojzij Jerič, kaplan v Starem trgu pri Poljanah, je bil imenovan za excurrento-upravitelja na Vrhu pri Vinici.

Premeščen je č. g. kaplan Frančišek Rakovec iz Semiča v Metliko.

Nemški viteški red je imenoval P. Stanislava Dostal, kaplana v Metliki, za župnika-vikarja v Semiču in P. Rajmunda Kubanek za župnika-vikarja v Črnomlju.

V stalni pokoj je stopil č. g. Anton More, župnik v Bukovšici.

Bogoslovci I. leta. V prvi letnik duhovnega semenišča so bili sprejeti naslednji gg.: Bulovec Josip iz Smokuča pri Breznici, Gabrovšek Frančišek iz Rovt, Hafner Anton iz Žabnice, Hiti Frančišek iz Malina (žup. Sv. Trojica nad Cirknico), Hönigmann Frančišek iz Goriče vasi, Kete Ivan iz Dolenj (žup. Planina pri Vipavi), Kokel Franc iz Idrije, Kovačič Franc iz Smerja (žup. Prem), Martinčič Andrej iz Šent Jurija pod Kumom, Mejak Jakob iz Ormoža, Mohorč Janez iz Begunj na Gor., Naglič Blaž iz Zgornje Bele (ž. Predvor), Pavlič Franc iz Lok (ž. Šmartin v Spod. Tuhinju), Petrič Gabriel iz Strug, Pfajfar Franc iz Selc, Pibernik Leopold iz Suhorja, Plevnik Anton iz Črnomlja, Potočnik Rudolf iz Železnikov, Pravhar Franc iz Voklega (ž. Šent Juri pri Kranju), Sajovic Jakob iz Orehovlja (ž. Predoslje), Skebe Venceslav iz Hinj, Širaj Jakob z Blok, Škerbec Matija iz Podcerkve pri Ložu, Šušteršič Franc iz Horjula, Vilfan Matej s Križne gore (ž. Stara Loka), Žerjav Janez iz Toplic, Žganjar Ignacij s Ceste (ž. Dobropolje).

Ti so prejeli tonzuro dne 1. januarja 1910. Bogoslovci II. letnika so prejeli isti dan manjše redove.

Umrla sta: č. g. Josip Kramarič, župnik na Vrhu pri Vinici, ki je utonil v Kolpi 1. decembra 1909, in č. g. Lovro Krištofič, zlatomašnik, župnik v pokojju, v Škofji Loki 10. decembra 1909.

Knezoškofijski ordinariat v Ljubljani, dné 3. januarja 1910.

Vsebina: 1. Pastirski list premil. g. knezoškofa. — 2. Postna postava za l. 1910. — 3. Hirtenschreiben Sr. fürstbischöflichen Gnaden. — 4. Fastenmandat für das Jahr 1910. — 5. Konferenca za l. 1910. — 6. Kanonična vizitacija in birmovanje v l. 1910. — 7. Inventarji. — 8. Zakon badenskih podanikov na Avstrijskem. — 9. Izplačevanje pokojninskih in preskrbovalnih užitkov potom poštnohranilnega urada. — 10. Uniati v ljubljanski škofiji. — 11. Decretum de quibusdam postulantis in religiosis familias non admittendis. — 12. Konkurzni razpis. — 13. Škofijska kronika.